Ετος Ζ' — Αριθμος 551 | Τιμᾶται λεπτῶν 10 | Εν Αθηναις 7 Φεβρουαριου 1891

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ
10 Ὁδὸς Προαστείου, ἀρ. 10
Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κτλ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Καρόλου Μερουβέλ: ΟΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΛ, δραματικώτατον μυθιστόρημα, μετὰ εἰκόνων, μετάφρασις *Κ.* — *Jules Lermina*: Α. Β. (τέλος). — ΠΥΡΕΤΟΣ, διήγημα ἐκ τοῦ γαλλικοῦ, μετάφρασις *Κλεοπάτρας Νικολαΐδου*.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
προπληρωτέα
Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσᾶ 15
Ἐν Ρωσσίᾳ ρούβλια 6.

Λήξαντος τὴν 31ην Ὀκτωβρίου τοῦ Ζ' ἔτους τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», παρακαλοῦνται ὅσοι τῶν κκ. Συνδρομητῶν ἡμῶν ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐξακολουθήσωσιν ὡς τοιοῦτοι καὶ κατὰ τὸ Ζ' ἔτος, ν' ἀποστείλωσιν ἐγκαίρως τὴν συνδρομὴν αὐτῶν. Τὴν αὐτὴν παράκλησιν ἀπευθύνομεν καὶ πρὸς τοὺς κκ. Συνδρομητάς, ὧν ἡ συνδρομὴ ἔληξεν ἤδη τὴν 30ην παρελθόντος Σεπτεμβρίου.

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΟΙ

ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΛ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΖΟΥΑΝΝΑ ΤΡΕΛΑΝ

[Συνέχεια]

Ὅτε ὁ κατακερματισθεὶς οὗτος στρατὸς εἰσῆλθεν εἰς Ἑλβέν, συνέβη τι περιεργότατον καὶ κατάπληξιν ἐμποιοῦν.

Ὁ Κλαύδιος Κερανδάλ, ὁ ἀδελφὸς τῶν πολιορκουμένων, παρέσχε τὰς πρώτας βοηθείας εἰς τοὺς τραυματίας.

Ὁ τάλας, ἔμαθε συγχρόνως τὸν θάνατον τῆς δεσποινίδος δὲ Φοντερόζ, τὴν ἀπόφασιν τῶν ἀδελφῶν του καὶ τὸ πρῶτον ἀποτέλεσμα τοῦ ἀπέλπιδος τούτου σχεδίου.

Ὁ πεταλωτὴς Καουσὰκ τῷ ἔφερεν ἐπιστολὴν τοῦ ἱερέως, ὅστις ἐπληροφόρει αὐτὸν περὶ τῶν συμβάντων καὶ ἱκέτευεν αὐτὸν ἐκ μέρους τῶν ἀδελφῶν του νὰ μὴ πλησιάσῃ εἰς τὴν ἔπαυλιν. Ἡ μήτηρ του ἦν ἐν ἀσφαλείᾳ εἰς τὸ πρεσβυτέριον.

Ὁ ἱερεὺς ἐβεβαίου αὐτόν, δι' εὐλαβοῦς ψεύδους, ὅτι τὸ πᾶν ἦν ἐν τάξει καὶ ὅτι ἂν μετέβαινε θὰ εὕρισκε βεβαίως κενὴν τὴν οἰκίαν· ὅτι ἡ ἀδελφή του εἶχε τελευταῖόν τι μέσον σωτηρίας, ὅπερ διὰ τῆς παρουσίας του θὰ ἐματαιοῦτο· ὅτι τέλος δὲν ἠδύνατο νὰ ἐξηγηθῇ αὐτῷ σαφέστερον.

Μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τῶν δικαστῶν καὶ τοῦ στρατοῦ, ὁ Κλαύδιος ἐκλείσθη εἰς τὸ δωμάτιον τῆς Ζουάννας καὶ ἔκλαυσεν εἴς τινα γωνίαν.

Ἤθελε ν' ἀπέλθῃ, ἀλλ' εἰς τοῦτο ἀντέστη ἡ κυρὰ Νικόλ.

— Δὲν θὰ σὲ ἀφήσω, εἶπεν αὐτῷ.

Ἡ ἀσθενὴς ἦν ἤδη ἐκτὸς κινδύνου.

Ἤκουε τοὺς λιγμοὺς τοῦ νεανίου.

— Κλαύδιε, τί ἔχεις; ἠρώτησε.

— Τίποτε.

— Καὶ κλαίεις;

— Δὲν εἰξεύρω καὶ ἐγὼ διατί εἶμαι τεθλιμμένος.

— Μὲ ἀπατᾷς.

Ὁ Κλαύδιος ἐπλησίασεν αὐτήν.

— Ζουάννα, εἶπεν αὐτῇ, λυποῦμαι διότι πρέπει νὰ φύγω.

Ἐκείνη ἔλαβε τὴν χεῖρά του.

— Ἂν μὲ ἀφήσῃς, εἶπε, θ' ἀποθάνω χωρὶς σέ.

— Ἀ! ἐψιθύρισεν ὁ Κλαύδιος, διατί νὰ ζῶ ἔτι;

Ἤθελε τὰ πάντα νὰ τῇ ἐξομολογηθῇ, τὴν ἀπελπισίαν του, τὸ ὄνειδος, πλὴν δὲν ἐτόλμα.

Καὶ ὅμως ἡ ὁμολογία αὕτη θὰ ἐλάφρυνεν αὐτόν.

Ἀλλ' ἡ Ζουάννα ἦν τόσον ἀδύνατος ἔτι! Τὸ παραμικρὸν ἠδύνατο νὰ τὴν φονεύσῃ.

Ὁ Κλαύδιος λοιπὸν κατέπιε τὴν καταβιβρώσκουσαν αὐτὸν ὀδύνην καὶ ἐρρίφθη ἐπί τινος ἕδρας, παρὰ τὴν κλίνην.

— Κλαύδιε, ὑπέλαβεν ἡ κρεολή, μοὶ κρύπτεις τὰς θλίψεις σου. Δὲν εἶμαι λοιπὸν πλέον ἡ φίλη σου; Τί ἔχεις; Ὡμίλει.

— Δὲν δύναμαι.

Ἡ Νικὸλ εἰσήρχετο.

Ἤκουσε καὶ τὴν ἐρώτησιν καὶ τὴν ἀπάντησιν.

— Τί ἔχει, εἶπε, κόρη μου· νά, σὲ ἀγαπᾷ καὶ εἶναι ἀπηλπισμένος, διότι εἰς τὴν οἰκογένειάν του καὶ εἰς τὴν ἰδικήν σου συμβαίνουν φοβερὰ πράγματα. Οἱ ἀδελφοί του, ὡς λέγουν, ἐφόνευσαν τὴν δεσποσύνην δὲ Φοντερόζ. Διατί; Δὲν εἰξεύρει κάνείς. Ἠθέλησαν νὰ τοὺς συλλάβουν εἰς τὴν οἰκίαν των καὶ ὑπερασπίσθησαν ὡς Κερανδάλ. Οἱ χωροφύλακες ἔφυγαν κακὴν κακῶς καὶ ὁ Κλαύδιος ἔδεσε τὰς πληγάς, τὰς ὁποίας ἐπροξένησαν οἱ ἀδελφοί του εἰς αὐτούς. Αὔριον ἡ ἔπαυλις θὰ καταστραφῇ διὰ τηλεβόλων ἢ ἄλλως πως καὶ οἱ ἀδελφοί του θὰ σφαγοῦν, ἂν δὲν φύγουν τὴν νύκτα. Ἐγὼ ὅμως τοὺς γνωρίζω. Θὰ προτιμήσουν νὰ τοὺς κάμουν κομμάτια παρὰ νὰ ὑποχωρήσουν. Τέλος πάντων, ὅλαι αἱ δυστυχίαι ἦλθον ἀπὸ τὴν παραφροσύνην τῆς Μαριάννας. Σὺ τώρα, κόρη μου, ἐσώθης καὶ ὀφείλεις τὴν ζωήν σου εἰς τὸν Κλαύδιον· πρέπει λοιπὸν νὰ σώσῃς καὶ σὺ αὐτόν, διότι ἄλλως δὲν εἰξεύρω τί θ' ἀπογείνῃ.

Ἡ μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης συγκρατουμένη ὀδύνη τοῦ Κλαυδίου ἐξερράγη.

— Ἔλα, ὑπέλαβεν ἡ Νικόλ, μὴ μᾶς σπαράζεις τὴν ψυχήν. Δὲν εἶναι καλὸν πρᾶγμα νὰ κλαίῃ ὁ ἀνήρ.

Ἡ Νικὸλ ἐκράτει αὐτὸν σφιγκτὰ εἰς τοὺς βραχίονάς της.

— Δὲν θὰ σὲ ἀφίσω νὰ κινηθῇς ἀπ' ἐδῶ, εἶπε.

— Δὲν δύναμαι νὰ τοὺς ἀφήσω ν' ἀποθάνουν χωρὶς ἐμέ, χωρὶς νὰ τοὺς ἐπανίδω καὶ νὰ τοὺς ἀσπασθῶ.

— Εἶναι φρονιμότεροι ἀπὸ σέ. Δὲν θέλουν νὰ ἐξέλθῃς καὶ δὲν θὰ ἐξέλθῃς. Ἔπειτα δὲν θὰ σὲ ἀφήσουν νὰ εἰσέλθῃς ἐκεῖ. Τὰ εἰξεύρω ὅλα. Ὁ Ζοσὶλ μοὶ ἔφερε μίαν ἐπιστολήν.

— Τί ἔλεγε;

— Τὴν ἐνθυμοῦμαι ἀπ' ἔξω.

«*Καλή μου Νικόλ,*

»Ἐχάθημεν. Δὲν θὰ μᾶς ἐπανίδῃς. Ἂν μᾶς κατηγορήσουν νὰ μᾶς ὑπερασπισθῇς. Δὲν δυνάμεθα πλέον νὰ ζήσωμεν μεθ' ὅσα λέγονται δι' ἡμᾶς. Ἂν ἐφονεύθη ἡ λατρευτὴ Καικιλία δὲ Φοντερόζ, δὲν ἐφο-

νεύθη διὰ τὸ χρῆμα, ἀλλὰ διότι δὲν ἠθέλαμεν ν' ἀνήκῃ εἰς ἄλλον. Ἐπροτίμησα νὰ τὴν ἴδω νεκρὰν ἢ νυμφευμένην μὲ τὸν ἄθλιον δ'Αμβαρές, τὸν ὁποῖον δὲν ἤθελεν ἄλλως τε Ἀργὰ τὸ ἐμάθομεν.

»Φίλησε ἐκ μέρους μας τὸν Κλαύδιον καὶ κράτησέ τον. Ἂς μὴ μᾶς καταρασθῇ.

»Ὁ φίλος σου

»**Κορεντῖνος**».

«Εἰπέ, πρὸς τούτοις, ὅτι ἡ ἔπαυλις θὰ καταστραφῇ· ὅτι θὰ εὕρῃ ὑπὸ τὴν μεγάλην πλάκα τοῦ λινοῦ ἐπιστολήν, ἡ ὁποία θὰ τῷ ἐξηγήσῃ τὰ πάντα. Θὰ ἦναι πλούσιος. Ἂς ἐπανορθώσῃ τὸ ἄδικον, τὸ ὁποῖον ἔπραξαν οἱ Κερανδὰλ εἰς τὴν δεσποσύνην Τρελάν, καὶ ἂς μᾶς ἑνώσῃ εἰς τὸν αὐτὸν τάφον».

Ὁ Κλαύδιος ἐδίσταζεν ἔτι.

— Καὶ ἡ Ἀγνή; ἠρώτησεν.

— Ὁ ἱερεὺς εἶπεν ὅτι εἶναι ἐν ἀσφαλείᾳ. Οἱ Κερανδὰλ ἔχουσι φίλους.

— Εἰπέ μοι τὴν ἀλήθειαν, Νικόλ, ἐπληγώθησαν;

— Ὄχι, ἡ πρώτη πληγή των θὰ ἦνε ἡ τελευταία. Δὲν γνωρίζεις λοιπὸν τοὺς ἀδελφούς σου!

Ἓν βλέμμα τῆς Ζουάννας ἐξήλειψε πάντα αὐτοῦ δισταγμόν.

Ἔμεινεν.

Ἄλλως τε ἡ Νικὸλ ἦν ἐκεῖ προσέχουσα.

ΚΔ'

Ἡ ἀπότισις.

Ὁ διοικητὴς Κορνουλιὲ ἦν ἄνθρωπος εὐερέθιστος καὶ χολώδης, τὸ δὲ αἷμα εὐκόλως ἀνήρχετο εἰς τὴν κεφαλήν του.

Ὅτε ἡ ὑποχώρησις τῶν στρατευμάτων του ἐβεβαιώθη, ὁ δὲ λοχαγὸς Βαλιγὰν κατησχυμένος ἐνεφανίσθη ἐνώπιόν του, ὁ διοικητὴς Κορνουλιὲ κατελήφθη ὑπὸ τοιαύτης ὀργῆς, ὥστε ὀλίγου δεῖν νὰ πάθῃ ἀποπληξίαν, ὁ δὲ ἰατρὸς κληθεὶς δὲν ἠδυνήθη ὡρισμένως ν' ἀποφανθῇ ἂν τὸ αἷμα ἢ ἡ λύσσα ἀπέπνιγεν αὐτόν.

Συνῆλθεν οὐχ ἧττον καὶ ὡμίλησε πρὸς τὸν ὑφισταμένόν του μετὰ τοσαύτης κομπορρημοσύνης, ὥστε ὁ ταλαίπωρος λοχαγὸς Βαλιγάν, συνειδὼς ὅτι ἐξεπλήρωσε τὸ καθῆκόν του καὶ ἀπωλέσας τὴν ὑπομονήν, τῷ ἀπεκρίθη εὐλόγως:

— Ἤθελα νὰ σᾶς ἔβλεπα ἐκεῖ.

— Θὰ μὲ ἴδωσιν, εἶπε ξηρῶς ὁ διοικητής. Ναί, θὰ μὲ ἴδωσιν. Εἶναι σοβαραὶ αἱ πληγαὶ τῶν ἀνδρῶν σας;

— Δὲν πιστεύω, διοικητά μου. Αὐτοὶ οἱ Κερανδὰλ μᾶς ἐφείσθησαν, διότι ἠδύναντο νὰ μᾶς φονεύσωσιν. Εἶμαι βέβαιος ὅτι ἐπίτηδες ἐσκόπευον χαμηλά.

Ὁ διοικητὴς Κορνουλιὲ ἐξηπλώθη ἐπὶ τοῦ διβανίου του μετὰ προφανοῦς χαρᾶς:

— Ὑπῆρχεν ἓν μέσον, λοχαγέ, καὶ εἶμαι βέβαιος ὅτι δὲν τὸ ἐσκέφθητε.

— Ποῖον μέσον, διοικητά μου;

— Διάβολε! ἔπρεπε νά τους πολιορκήσητε καὶ νὰ τοὺς ὑποτάξητε.

— Διὰ τῆς πείνης;

— Βεβαίως.

— Τὸ ἐσκέφθην, ἀλλ' ἦτο ἀνεφάρμοστον τὸ μέσον.

— Διατί;

— Διότι ἔχουσι πολλὰς προμηθείας.

— Τότε πρέπει νὰ καταστραφῇ ἡ ἔπαυλις διὰ τοῦ τηλεβόλου.

— Εἶναι τὸ καλλίτερον.

— Ἔστω! ἀλλ' ἡ ἔφοδός σας, λοχαγέ, δὲν σᾶς περιποιεῖ τιμήν. Εἴκοσι ὀκτὼ ἄνδρες ἐκτὸς μάχης ἐνώπιον ἁπλῆς καλύβης!

— Πηγαίνετε νά την ἴδητε, διοικητά μου, αὐτὴν τὴν καλύβην καὶ θὰ μεταβάλλητε γνώμην.

— Θὰ ὑπάγω, εἶπεν ὁ διοικητής.

Οὐδαμῶς μετέβη.

Ἐπροτίμα νὰ μεταβιβάζῃ εἰς ἄλλους τὰς δυσχερεῖς ἐκδρομάς.

Εἰς Πενοέ, τῇ ὥρᾳ ἐκείνῃ, τὸ θέαμα ἦν φρικαλέον καὶ ἀπελπιστικόν.

Ἔξωθεν ἡ ἔπαυλις ἦν διάτρητος ἐκ τῶν σφαιρῶν, τὰ δὲ παράθυρα κατασυντετριμμένα.

Ὁ Ἴβ, ἀπελπὶς καὶ σιωπηλός, ἵστατο πάντοτε γονυπετὴς παρὰ τῇ προσφιλεῖ του Ροζίνᾳ, ὁ δὲ Κορεντῖνος εἶχεν ἐπανέλθει πλησίον τοῦ λειψάνου τῆς Καικιλίας

Πάντες ἐν τῇ ἐπαύλει ἐσίγων.

Ὁ ἱερεύς, τῇ βοηθείᾳ τῶν γειτόνων, εἶχε μεταφέρει τὴν Μαριάνναν εἰς τὸ πρεσβυτέριον.

Ὁ Ζεαννῖνος ἠγρύπνει παρ' αὐτῇ, τὸ τέλος ὅμως τῆς δυστύνου γυναικὸς ἦν λίαν προσεχές.

Ἡ Ἀγνὴ παρακληθεῖσα ὑπὸ τοῦ ἱερέως νὰ συνοδεύσῃ τὴν μητέρα της ἠρνήθη.

— Αὐτὸ λέγεται αὐτοχειρία, εἶπεν ὁ ἱερεύς.

Ἐκείνη ἀνύψωσε τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸν οὐρανόν.

— Ἂς μὲ κρίνῃ ὁ Θεός! ὑπέλαβεν ἁπλῶς.

Τὴν δεκάτην τῆς ἑσπέρας ὁ Ἰάκωβος ἐξῆλθεν, ἀφοῦ εἰδοποίησε τὸν ἀδελφόν του.

Εἶχεν ὑπόθεσίν τινα νὰ τελειώσῃ.

Προτοῦ ἐξημερώσῃ, τὴν τρίτην ὥραν τὸ βραδύτερον θὰ ἐπέστρεφεν.

Οὐδεὶς ἠρώτησεν αὐτὸν ποῦ μετέβαινεν.

Ὁ Κορεντῖνος μόνον παρετήρησεν ὅτι ὅτε ἐξήρχετο ἔφερε μεθ' ἑαυτοῦ σχοινίον καὶ παλαιὰν μεγάλην μάχαιραν, ἐπὶ τῆς λαβῆς τῆς ὁποίας ὑπῆρχε κεχαραγμένη ἡ λέξις: *Δαγκάνω*!

Ἦτο ἡ ῥῆσις τῶν Κερανδάλ.

Τὴν τρίτην ὥραν, ὡς προεῖπεν, ἐπανῆλθεν εἰς Πενοέ, ἐξηπλώθη ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τοῦ μαγειρείου πρὸ τῆς ἑστίας καὶ ἐκοιμήθη μέχρι τῆς ἡμέρας.

Δύο ὥρας βραδύτερον οἱ εἰς τὰ ἔργα των μεταβαίνοντες ἐργάται παρετήρησαν παράδοξόν τι ἀντικείμενον ἐπὶ τῆς θύρας τοῦ κὺρ Λεσγιδού.

Ὁ δικαστικὸς κλητὴρ κατῴκει μόνος μετὰ γηραιᾶς ὑπηρέτιδος ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς ἀγούσης ἀπὸ Βὰν εἰς Πορνιγουὲν εἰς καλύβην κειμένην ἐν μέσῳ εὐρέος κήπου.

Ἐπὶ τοῦ κατὰ τὴν ὁδὸν τειχίσματος τοῦ κήπου εὑρίσκετο ἐν τῷ μέσῳ θύρα ἀψιδωτή.

Ὁ δικαστικὸς κλητὴρ ἦν καρφωμένος εἰς τὴν θύραν ἐκείνην, φέρων περὶ τὸν τράχηλον τὸ σχοινίον, δι' οὗ ἀπεπνίχθη καὶ εἰς τὸ στῆθος τὴν μάχαιραν ἐμπεπηγμένην μέχρι τῆς λαβῆς τῆς φερούσης τὴν ἀπειλητικὴν ῥῆσιν: «Δαγκάνω».

Κάτωθεν ὁ δράστης τῆς πράξεως εἶχε χαράξει δι' ἄνθρακος τὴν λέξιν: *Ἐπληρώθη*.

Κατωτέρω δὲ ὑπῆρχεν ἡ ὑπογραφή:

Ἰάκωβος Κερανδάλ.

Ὅτε ἐξύπνησεν, ὁ Ἰάκωβος ἦν σχεδὸν χαρίεις.

Ἐν τούτοις ἰδέα τις ἐβασάνιζεν αὐτόν. Παρετήρει τὴν Ἀγνήν, ἤρεμον, κατὰ τὸ φαινόμενον, ὡς ἀρχαῖον ἄγαλμα, καὶ διενοεῖτο ὅτι αὕτη θ' ἀπέθνησκε χωρὶς ν' ἀποπλύνῃ τὴν κηλῖδα τῆς ἀτιμίας της, ὡς ἐπεθύμει.

— Δὲν θὰ ἔλθῃ, ἔλεγε καθ' ἑαυτόν.

Καὶ ἀναλογιζόμενος τὸν δ'Εστρὲλ ἠτένιζε θωπευτικῶς τὴν ἐλβετικὴν αὐτοῦ καραβίναν.

— Ἄ! πόσον εὐχαριστημένος θὰ ἀπέθνησκα ἂν τοῦ ἔτρωγα τὰ σπλάγχνα!

Τὴν δευτέραν μετὰ μεσημβρίαν ὥραν ὁ ἱερεὺς ἔκρουσε τὴν θύραν.

Συνωδεύετο ὑπὸ τοῦ στρατηγοῦ Σαμβερζό.

Ὁ Κορεντῖνος ἐδέχθη αὐτούς.

Ὁ γέρων μὲ δακρύοντας ὀφθαλμοὺς εἰσήχθη εἰς τὸ μαγειρεῖον τῆς ἐπαύλεως.

Τὸ θέαμα ἦν σπαραξικάρδιον.

Ὁ Ἴβ προσηύχετο πλησίον τῆς Ροζίνας.

Ὁ στρατηγὸς ἱκέτευσε τὸν Κορεντῖνον νὰ ὑποχωρήσωσιν ἵνα ἀποφύγωσι νέα δυστυχήματα καὶ ν' ἀποδώσωσι τὸ πτῶμα τῆς Καικιλίας εἰς τὴν μαρκησίαν.

— Θὰ μοῦ τὴν πάρουν ἅμα ἀποθάνω, εἶπεν ὁ Κερανδάλ, καὶ ἐλπίζω ν' ἀποθάνω εἰς τοὺς πόδας της.

Ἡ δεσποινὶς δὲ Φοντερόζ, ἐξηπλωμένη ἐπὶ στρωμνῆς ἐν χαμηλῇ αἰθούσῃ μὲ λαμπάδα καίουσαν παρ' αὐτῇ, ἐφαίνετο κοιμωμένη.

Ἐσταυρωμένος ἐπὶ τοῦ στήθους της ἀπέκρυπτε τὴν πληγὴν αὐτῆς.

Δεικνύων αὐτὴν τῷ στρατηγῷ ὁ Κορεντῖνος δὲν ἠδύνατο νὰ συγκρατήσῃ τὰ δάκρυά του.

Ἀπὸ τοῦ ὕψους τῆς ἐπαύλεως ὁ στρατηγὸς ἔδειξε τοῖς πολιορκουμένοις πληθὺν στρατιωτῶν πεζῶν καὶ πυροβολητῶν, οἵτινες ἤρχοντο δρομαίως ἐκ τοῦ δάσους.

— Εἰς μίαν ὥραν τὸ πᾶν θὰ καταστραφῇ, εἶπεν.

— Εἴμεθα ἀποφασισμένοι, στρατηγέ μου, ἀπήντησεν ὁ Κορεντῖνος.

— Καὶ ἡ κόρη αὕτη; ἠρώτησεν ὁ γέρων δεικνύων τὴν Ἀγνήν. Ἄφετέ την εἰς ἐμέ. Ἐγὼ θὰ φροντίσω διὰ τὸ μέλλον της.

Ἡ Ἀγνὴ ἐρρίφθη εἰς τὸν τράχηλον τῶν ἀδελφῶν της.

— Δὲν θὰ τοὺς ἀφήσω, εἶπεν. Ἄλλως τε, θέλω ν' ἀποθάνω.

[Ἕπεται συνέχεια].

Κ.

JULES LERMINA

A. B.

[Τέλος]

Ἡ κ. Βερνιὲ ἐσίγησε κατατεθλιμμένη, ἀσθμαίνουσα, ἐν ὑψίστῃ παραφορᾷ διατελοῦσα.

Ναί, οὕτως εἶχεν ὁμιλήσῃ πρὸς τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον, ὅστις πάντοτε ἐλάτρευσεν αὐτήν... Διότι, ἀληθὲς τοῦτο! ἡ διαθήκη ἐκείνη, ἣν ὁ φίλος εἶχεν ἀναγνώσῃ, ἦτο μακρὰ κραυγὴ ἔρωτος διὰ τὴν γυναῖκα ἐκείνην, ἥτις ἔμενε, μὲ ὅλα ταῦτα, ἡ σὰρξ τῆς σαρκός του, ἧς ἡ ἀνάμνησις ἦτο τόσον βαθέως ἐρριζωμένη ἐν τῇ καρδίᾳ του, ὥστε δὲν ἠδύνατο ν' ἀποσπάσῃ αὐτὴν εἰμὴ μὲ αὐτὰ τὰ ράκη τῆς καρδίας του!...

Καὶ ἐνώπιον τοῦ φρικώδους τούτου καὶ μεγαλοπρεποῦς ἐγωϊσμοῦ τῆς μητρός, ἐνώπιον τοῦ μαρτυρίου τοῦ πατρός, ἐξαγοράζοντος διπλοῦν σφάλμα, ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος, ὁ εὐθεῖαν συνείδησιν ἔχων, ᾐσθάνετο ἑαυτὸν κατειλημμένον ὑπὸ φρίκης, σχεδὸν θρησκευτικῆς, καὶ βλέπων τὴν γυναικείαν ἐκείνην καλλονὴν ἐκατονταπλασιαζομένην διὰ τῆς καλλονῆς τῆς μητρός, ἥτις ὑπερασπίζει τὸ τέκνον της, ἐνόει τὴν τρομερὰν αὐταπάρνησιν τοῦ Βαροδᾶ καὶ τὴν ὀξεῖαν ἡδονὴν τῆς θυσίας.

Ἐξαίφνης ἀνεφώνησε:

— Θεέ μου! τίς οἶδεν ἂν ἤδη δὲν σᾶς κατέστρεψα πάντας!

— Σεῖς! τί θέλετε νὰ εἴπητε;...

Ὁ ἄνθρωπος αὐτός, ὅστις ἐνεθυμεῖτο τὸν θάνατον τῆς μητρός του, τοῦ παιδίου του, οὓς παρέσυρε τυφλὴ μοῖρα, εἰς τὴν ὁποίαν ἑκατοντάκις εἶχε φωνήσῃ: «Διατί νὰ μὴ πάρῃς ἐμένα καὶ ν' ἀφήσῃς αὐτὰς νὰ ζῶσιν», εἶχε καταληφθῇ ὑπὸ αἰφνιδίας ἀγωνίας, προερχομένης ἐξ αἴσχους καὶ μεταμελείας, σκεπτόμενος ὅτι διὰ τοῦ παραλόγου ζήλου του, διὰ τῆς σκληρᾶς ἀπειθείας εἰς τὴν ἱκετευτικὴν διαταγὴν τοῦ φίλου του: «Πρὸς χάριν, σιωπή!» εἶχε διακινδυνεύσῃ ὅλον αὐτὸ τὸ ἔργον τῆς ἡρωϊκῆς παραφροσύνης!...

Τῇ ἀληθείᾳ, δὲν ἠδύνατο νὰ ἀθωώσῃ ἑαυτόν. Εἶχε καταστήσῃ κοινωνὸν τοῦ μυστικοῦ του ἕνα δημοσιογράφον, τὸν Λαμπλέν, εὐφυέστατον, περιεργότατον ἄνθρωπον, ὅστις ἤδη εὑρίσκετο ἐπὶ τὰ ἴχνη. Οἱ ὅροι τοῦ τηλεγραφήματός του ἐβεβαίουν τοῦτο. Αὐτὸς ὁ ἀνακριτὴς δὲν ἐφαίνετο ἀμφιβάλλων περὶ τῆς ἐνοχῆς τοῦ Βαροδᾶ; Καὶ αὐτός, ὁ Πολλέ, ἦτο ἡ αἰτία!...

Ἔλεγε τὰ πάντα εἰς τὴν κυρίαν Βερνιέ, ἥτις τὸν ἤκουε πελιδνή, αἰσθανομένη ἀναβαίνουσαν περὶ ἑαυτήν, περὶ τὸν υἱόν της, τὴν παλίρροιαν ἐκείνην τῆς ὑποψίας, ἣν εἶχε πιστεύσῃ ὅτι ἀπέκρουσεν ἰσχυρῶς μάλιστα.

Ἐπὶ στιγμὴν ὕψωσε τὰς χεῖρας, ὡς ἵνα τὸν κτυπήσῃ! Αὐτὴ ἦτο ἡ φιλία του; Δὲν εἶχεν ὑπακούσει οὔτε εἰς τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Βαροδᾶ, οὔτε εἰς τὴν ρητὴν θέλησίν του, ὅπως ἡ διαθήκη του μείνῃ σεβαστὴ ἐφ' ὅσον αὐτὸς ζῇ! Τί θ' ἀπεκρίνετο εἰς τὸν φίλον υἱόν του, ἂν οὗτος, ἐκδιωχθεὶς ἐκ τῆς φυλακῆς ἵνα παραχωρήσῃ τὴν θέσιν του εἰς τὸν υἱόν του, τὸν ἐμέμφετο διὰ τὴν προδοσίαν του;... Καὶ ἀφελῶς ὁ Πολλὲ ἀνεφώνησε:

— Κυρία! πρέπει νὰ σώσωμεν τὸν Βαροδᾶν! Τί πρέπει νὰ κάμωμεν; Διατάξατε!... Θὰ ὑπακούσω!

Τὸ νὰ τὸν σώσῃ τώρα ἦτο νὰ καταστῇ συνένοχος τῶν ψευδῶν του, νὰ τὸν ὠθήσῃ εἰς τὸ κακουργοδικεῖον, εἰς τὸ κάτεργον, τίς οἶδεν; εἰς τὴν λαιμητόμον. Καὶ ἐνόει τοῦτο· δὲν συνεζήτει πλέον, ἐφ' ὅσον ᾐσθάνετο ὅτι ἤθελε πράξει, ὅπως σώσῃ τὸ τέκνον του, ὡς ἔπραττεν ὁ φίλος του.

Ἡ κυρία Βερνιὲ ἐπανέλαβεν:

— Ἔ λοιπόν! ἀκούσατε. Ὁ υἱός μου μέλλει ν' ἀναχωρήσῃ αὔριον τὴν πρωΐαν μὲ τὸ κατ' εὐθεῖαν τραῖνον τῆς Μασσαλίας. Ὁπωσδήποτε αὐτὸ εἶνε ἡ σωτηρία. Χθὲς ὑπῆγα εἰς τὸν ἀνακριτήν... Μὲ εἴδετε ἄλλως τε. Εἶχον συσταθῇ παρ' αὐτῷ διὰ τῶν ἀνωτέρων του. Ὁ υἱός μου μὲ συνώδευε κληθεὶς ὡς μάρτυς. Ἐγὼ ὡμίλησα. Ἐξήγησα ὅτι αἱ σχέσεις τοῦ Ἀδριανοῦ μετὰ τοῦ Καρυβὲρ ἐκείνου εἶχον διαρρηχθῇ ἀπὸ πολλοῦ, ὅτι αἱ ὑπογραφεῖσαι συναλλαγματικαὶ εἶχον πληρωθῇ. Ἔδιδα τὴν ἀπόδειξιν τούτου, διότι τὰς συναλλαγματικὰς ταύτας ὁ υἱός μου τὰς εἶχεν ἀναλάβῃ καὶ οὐδὲν ἴχνος αἵματος ἔφερον αὗται.

»Ἐξήγουν λοιπὸν εἰς τὸν δικαστὴν ὅτι ἡ κατάθεσίς του οὐδεμίαν εἶχε σημασίαν. Ὁ δικαστὴς ἐνόησε. Τότε ἐζήτησα διὰ τὸν Ἀδριανὸν τὴν ἄδειαν ν' ἀναχωρήσῃ, ν' ἀπομακρυνθῇ τῶν Παρισίων. Ὁ δικαστὴς ἐδήλωσεν ὅτι οὐδὲν παράνομον ἔβλεπεν ἐν τούτῳ. Δηλαδὴ σᾶς λέγω ὅτι ἕως ἐδῶ, ὅσον ἀφορᾷ τὸ μέρος τοῦτο, δὲν ἔχομεν νὰ φοβηθῶμεν τίποτε. Ἀλλά, ἀφοῦ πρέπει νὰ ὁμολογήσω τὰ πάντα, φοβοῦμαι διὰ τὸν υἱόν μου· θ' ἀναχωρήσῃ; Ὅταν αἰσθανθῇ εἰς τὰς χεῖράς του ποσὸν σπουδαῖον θὰ συγκατατεθῇ ν' ἀφήσῃ τοὺς Παρισίους, ὅπου ὁ ἄφρων βίος καὶ τὸ χαρτοπαίγνιον κρατοῦσιν αὐτόν; Ἔ λοιπόν! πρέπει νὰ τὸν συνοδεύσῃ φίλος τις ἀφωσιωμένος, ὅστις νὰ καταπολεμήσῃ τὰς ἀντιστάσεις του, ἐν μιᾷ λέξει νὰ τὸν ἐπιβιβάσῃ... Θέλετε νὰ εἶσθε ὁ φίλος αὐτός;

— Μίαν λέξιν μόνον, εἶπεν ὁ κύριος Πολλέ. Ὁ υἱός σας γνωρίζει ὅτι εἰς ἀθῶος μέλλει νὰ πληρώσῃ τὸ χρέος του;

Ἡ κυρία Βερνιὲ ἔκλινε τὴν κεφαλήν.

— Τὸ γνωρίζει!...

— Καὶ δὲν ἔσχε κἂν μίαν ὁρμὴν γενναιότητος, αἰδοῦς, συνειδήσεως;

— Ὄχι!

— Ἀλλ' εἶνε λοιπὸν τέρας!... ἀνεφώνησεν ὁ ἀρχαῖος συμβολαιογράφος λησμονῶν ὅτι πρό τινος τὸ αὐτὸ ἐπίθετον εἶχεν ἀπευθύνῃ εἰς τὴν μητέρα.

— Εἶνε υἱός μου! ἀπήντησεν ἁπλῶς ἡ κυρία Βερνιέ.

— Τοὐλάχιστον ἀγνοεῖ ὅτι ὁ Βαροδᾶς εἶνε ὁ πατήρ του;...

— Πιστεύετε λοιπὸν ὅτι συγκατένευσα νὰ ἐρυθριάσω ἐνώπιον αὐτοῦ!... εἶπεν ἡ μήτηρ ἐν τελευταίᾳ ὁρμῇ ὑπερηφανείας.

Ὁ κ. Πολλὲ δὲν ἐπέμεινε πλέον.

— Εἶμαι εἰς τὰς διαταγάς σας, εἶπε.

— Ἔ λοιπόν! ἰδοὺ τί σᾶς ζητῶ. Ἔλθετε μετ' ἐμοῦ. Θὰ ἴδητε τὸν υἱόν μου. Θὰ σᾶς παρουσιάσω εἰς αὐτὸν ὡς ἐπίτροπον ἐπιφορτισμένον νὰ τῷ ἐγχειρίσητε τὰ χρήματα ἐν Μασσαλίᾳ. Οὕτω μόνον θὰ δυνηθῶμεν νὰ γείνωμεν κύριοι αὐτοῦ. Συγκατατίθεσθε νὰ τὸν συνοδεύσητε, δὲν ἔχει οὕτω;

— Εἶμαι ἕτοιμος. Σᾶς ζητῶ μόνον καιρὸν νὰ περάσω ἀπὸ τὴν οἰκίαν μου. Κατὰ ποίαν ὥραν πρέπει νὰ παρουσιασθῶ εἰς τὸ μέγαρόν σας;

— Ἔλθετε εἰς τὰς ἕνδεκα. Ἡ θαλαμηπόλος μου θὰ σᾶς εἰσαγάγῃ εἰς τὸ διαμέρισμά μου. Ὁ υἱός μου θὰ ἔχῃ ἀναμφιβόλως ἐπιστρέψῃ. Θὰ λάβωμεν πάντα τὰ ἀναγκαῖα μέτρα.

Καὶ τῷ ἔτεινε τὴν χεῖρα, ἵνα ἐπισφραγίσῃ τὴν συνθήκην.

Τὴν ἔλαβε καὶ τὴν ἐκράτησεν ἐπὶ στιγμὴν ἐν τῇ ἰδικῇ του.

— Θὰ εἶμαι ἀκριβής, εἶπεν. Εἴθε ἡ θυσία τοῦ μαρτυρίου νὰ μὴ εἶνε ἀνωφελής.

Εἶδε δάκρυ εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς κυρίας Βερνιέ· ἔκλινεν ἐπὶ τῆς χειρός της καὶ ᾐσπάσθη αὐτήν, ἡττηθεὶς καὶ αὐτὸς ὑπὸ τοῦ ἀγρίου ἐκείνου μητρικοῦ ἐγωϊσμοῦ.

Η'

Τώρα ἦτο ἀποφασισμένος· ἐνόει ὅτι τὸ ἀληθὲς αὐτοῦ καθῆκον τὸ φιλικὸν εὑρίσκετο ἐν ἀπολύτῳ, ἐν τυφλῇ περιπλοκῇ· τῶν θελήσεων τοῦ φίλου του, αἰαιδήποτε καὶ ἂν ἦσαν, θὰ ἦτο ὁ τυφλὸς ἐκτελεστής.

Καὶ ποῖαι θελήσεις εἶχον ποτὲ ἐκφρασθῇ σαφέστερον τῶν ἰδικῶν του!

Ἀλλὰ δὲν ἤρκει νὰ συλλογίζηται μόνον· ἔπρεπε νὰ ἐνεργήσῃ, ἢ μᾶλλον νὰ ἀντενεργήσῃ κατὰ τῶν διαπραχθεισῶν ἀδεξιοτήτων.

Ἐκ τῶν μαρτύρων, οὓς εἶχε στρατολογήσει ὁ κ. Πολλέ, οὐδεὶς αὐτῶν, πιθανώτατα, ἀνελάμβανε τὴν πρωτοβουλίαν νὰ προβῇ εἰς διάβημά τι, καὶ εὐτυχῶς ὁ ἀνακριτὴς δὲν ἔκρινεν ὠφέλιμον νὰ σημειώσῃ τὰ ὀνόματα καὶ τὰς διευθύνσεις αὐτῶν

Ὅσον δ' ἀφορᾷ τὴν κυρίαν Γρανσόν, οὐδ' ἤθελεν αὕτη νὰ κινηθῇ τῆς θέσεώς της, ἄνευ τῆς ρητῆς διαταγῆς τοῦ κυρίου της.

Ἔμενεν ὁ Λαμπλέν, ὁ παρείσακτος αὐτός, ὃν ὁ Πολλὲ τοσοῦτον βλακωδῶς εἶχε καταστήσει κοινωνὸν τῆς ὑποθέσεως ταύτης. Καὶ ἔπειτα, διατί ὁ ρέπορτερ αὐτὸς νὰ ἔλθῃ οὕτω νὰ ριφθῇ πρὸ τῶν ποδῶν του;

Ὑπάρχουσιν ἀληθῶς ἄνθρωποι τόσον ἀδιάκριτοι;

Ἀλλὰ καὶ ὅσον ἀφορᾷ εἰς ἑαυτόν, τίς

ἡ ἀνάγκη νὰ ἐμπιστευθῇ οὕτως εἰς τὸν τυχόντα ;

Τῇ ἀληθείᾳ, ἀπηύθυνεν ἑαυτῷ τὰς αὐστηροτέρας μομφάς, κατειλημμένος ὑπὸ τῆς ἰδέας ὅτι εἶχεν ἀσεβήσει πρὸς τὴν φιλίαν, δὲν ἐσκέπτετο πλέον, εἰμὴ πῶς νὰ καταστρέψῃ ὅλον τὸ οἰκοδόμημα τῶν ἀποδείξεων, ἃς τὴν πρωΐαν ἐκείνην ἀκόμη προσεπάθει νὰ στερεώσῃ, καὶ μετὰ τόσου κόπου μάλιστα.

Προέκειτο ν' ἀποπλανήσῃ τὸν Λαμπλέν. Θὰ ἦτο τοῦτο εὔκολον ; Ἰδοὺ ὅτι καὶ ὁ δημοσιογράφος εἶχεν, ὡς αὐτός, ἀνεύρῃ τὰ ἴχνη τῆς κυρίας Βερνιέ. Ἡ περίπτωσις ἐκείνη τῆς ἐκτάκτου ἐσθῆτος εἶχε καταστρέψει τὸ πᾶν. Θεέ μου ! ἀρκεῖ μόνον νὰ μὴ εἶχε γράψει ἐν τῇ ἐφημερίδι του !

Καὶ ἐξερχόμενος ἐκ τοῦ ἐν Ὠτέϊλ οἴκου του ὁ κ. Πολλὲ ἔδραμεν εἰς ἓν περίπτερον καὶ ἠγόρασε τὸν «Ἀγγελιαφόρον».

Ἡ ἐπιγραφή : «Τὸ ἔγκλημα τῆς ὁδοῦ Ἁγίας Ἄννης» ἔλαμπεν ἐν τῇ δευτέρᾳ σελίδι.

Ἐν τῇ ὁδῷ ὁ κ. Πολλὲ δὲν ἠδύνατο ν'ἀναγνώσῃ. Εἰσῆλθεν εἰς ἓν καφεῖον, καὶ μολονότι δὲν εἶχε γευματίσει, ἔλαβε τὸ κύπελλον, ὅπερ τῷ ἐκόμισεν ὁ ὑπηρέτης χωρὶς νὰ τὸ ζητήσῃ.

Ἀλλ' ὁποία περίπτωσις ! ἄνθρωπος μὲ ὕψος τόσον σοβαρὸν νὰ μὴ ἔχει γευματίσει εἰς τὰς ἐννέα τῆς ἑσπέρας !...

«Ἡ ἀνάκρισις τῆς ὁδοῦ Καρυβὲρ ἐξακολουθεῖ. Διάφοροι μάρτυρες, ἐξετασθέντες, κατήγγειλαν πάντες, ἄνευ ἐξαιρέσεως, τὰς αἰσχροκερδείας καὶ τὰς παρανόμους εἰσπράξεις, ὧν εἶχον γίνει θύματα. Αἱ ἀφορμαὶ τοῦ ἐγκλήματος φαίνονται λοιπὸν ἐντελῶς διασαφηνισθεῖσαι, καίτοι δὲν εἰσέρχεται εἰς τὴν κατηγορίαν *τῶν συγγνωστῶν ἐγκλημάτων*, δυνάμεθα νὰ ὑποθέσωμεν ὅτι τὸ ὁρκωτὸν δικαστήριον θὰ εὕρῃ ἐν τῇ ἐκθέσει τῆς δίκης, σπουδαῖα αἴτια ἐπιεικείας».

— Εὖγε ! ἐσκέφθη ὁ κ. Πολλέ. Ὡραῖα τὸ λέγει ! τί ἐλαφρυντικαὶ περιστάσεις ! τίς οἶδεν ; ἴσως τὸν ἀθωώσουν ! . . .

Ἐξηκολούθησεν :

«Ἄλλως τε, μανθάνομεν, κατὰ τὴν τελευταίαν ὥραν, ὅτι διάφορα γεγονότα, ἐφ' ὧν δὲν ἀνήκει ἡμῖν νὰ ἐνδιατρίψωμεν, διότι μέχρι τοῦ νῦν φαίνονται εἰς τοὺς μὴ μεμυημένους, ὡς μὴ ἔχοντα καμμίαν σχέσιν μετὰ τῆς ὑποθέσεως ταύτης, θὰ ἠδύναντο νὰ μεταβάλλωσιν ἄρδην τὴν θέσιν τοῦ κατηγορουμένου. Ἡ ἐγνωσμένη ὅμως λεπτότης ἡμῶν μᾶς ἐμποδίζει νὰ ἐνδιατρίψωμεν περὶ ταῦτα».

— Τί σημαίνει αὐτό ; ἠρώτα ἑαυτὸν ὁ Πολλέ. Τί διαβολομυστήριον ἐμυρίσθη ἀκόμη αὐτὸς ὁ κατηραμένος Λαμπλέν ;

»Εἰς τοὺς μὴ μεμυημένους ! νὰ μεταβάλωσιν ἄρδην !...»

Καὶ ἀνεγίνωσκεν ἐκ νέου τὰς παραδόξους ταύτας λέξεις, ὡς εἰ ἤλπιζεν ὅτι μεταξὺ τῶν γραμμῶν ἐκείνων θ'ἀνεκάλυπτε κεκρυμμένην τινὰ ἔννοιαν διαφεύγουσαν αὐτὸν τὸ κατ'ἀρχάς.

Τὸ ἄρθρον ἐτελείωνεν ἐκεῖ. Ἔπειτα δὲ ἤρχετο νέα ἐπιγραφή : «Ἡ λογομαχία τοῦ καφεῖου ὁ «Πλούσιος».

—Τὸ καφεῖον ὁ «Πλούσιος!», εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ κ. Πολλέ. Μὰ τὴν ἀλήθειαν θὰ ὑπάγω ἐκεῖ. Ἴσως συναντήσω ἐκεῖ τὸν Λαμπλέν. Πρέπει νὰ ἐξηγηθῇ, καὶ ἂν τυχὸν εἶνε ἕτοιμος νὰ προβῇ εἰς καμμίαν ἐπικίνδυνον ἀνοησίαν, θὰ δυνηθῶ νὰ τὸν ἀναχαιτίσω. Καὶ ἔπειτα, ἀδελφέ, δὲν ἀφορᾷ αὐτὸν ἡ ὑπόθεσις αὐτή.

Ὁ κ. Πολλὲ ἦτο λίαν ζωηρὸς καὶ ἤθελε κάκιστα ὑποδεχθῇ τὸν ἀνόητον ἐκεῖνον, ὅστις κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ἤθελε διανοηθῇ νὰ τῷ κομίσῃ τὴν ἀναμφισβήτητον ἀπόδειξιν τῆς ἀθωότητος τοῦ Βαροδᾶ. Ἡ ὡραία κυρία Βερνιὲ εἶχεν ἀποτελέσει ἀληθὲς θαῦμα, καὶ πόσον καλῶς ὁ Πολλὲ ἐνόει τώρα τὸ ἄφρον πάθος τοῦ φίλου του !

Ἐξῆλθε τοῦ καφεῖου καὶ ταχέως ἐπήδησεν εἰς τυχοῦσαν ἅμαξαν.

— Εἰς τὸ καφενεῖον ὁ «Πλούσιος !»

Ὁ κ. Πολλὲ δὲν ἄφινε πλέον τὰ καφεῖα! Καὶ ἡ κυρία Γρανσὸν τὸν περιέμενε διὰ τὸ γεῦμα. Ἀλλὰ ποῦ ἐφρόντιζε διὰ τέτοια πράγματα !...

Δεκάκις ὁ ἀρχαῖος συμβολαιογράφος ἔκλινε τὸ ἥμισυ τοῦ σώματός του ἐκτὸς τῆς ἁμάξης προτρέπων τὸν ἁμαξηλάτην νὰ τρέχῃ ταχύτερον, ἂν ἤθελε νὰ λάβῃ σημαντικὸν φιλοδώρημα.

Τέλος ἔφθασε καὶ ὥρμησεν εἰς τὸ πεζοδρόμιον.

Εἰσέδυσεν εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ καφεῖου τολμηρῶς, ὡς τακτικὸς θαμών, καὶ διηυθύνθη κατ' εὐθεῖαν εἰς τὰς τραπέζας, ἔνθα τὴν προτεραίαν εἶχε συναντήσει τὸν Λαμπλὲν καὶ τοὺς φίλους του. Ἀλλ' αὗται κατείχοντο ὑπὸ Ὁλλανδικῶν οἰκογενειῶν.

Ἐσταμάτησε τὸν ὑπηρέτην :

— Μήπως ὁ Λαμπλὲν εἶνε ἐδῶ ;

— Ὁ κ. Λαμπλὲν κατ'αὐτὴν τὴν ὥραν ! ποτέ ! ἐκτὸς ἐάν ... Παρατηρήσατε εἰς τὰ ἰνδοκαλάμια !...

Εἰς τὰ ἰνδοκαλάμια !...

Τί εἶνε αὐτὰ τὰ ἰνδοκαλάμια !

Ἐκεῖ κάτω εἰς τὸ βάθος ! . . .

Τί εἶνε ἡ ἄγνοια ! Νὰ μὴ γνωρίζῃ ὅτι ἡ ἐν τῷ βάθει αἴθουσα τοῦ καφεῖου ὁ «Πλούσιος», ἡ φέρουσα ἐξ ἀντιθέτου εἰς τὴν ὁδὸν Λεπελτιέ, εἶνε ἐφωδιασμένη διὰ θρανίων φερόντων στεφάνην ἐξ ἰνδοκαλάμων ; ...

— Παρατηρήσατε, προσέθηκε φιλοφρόνως ὁ ὑπηρέτης, ἴσως εἶνε μὲ τοὺς κυρίους τῆς μονομαχίας...

Τῆς μονομαχίας ! Ἄ ! αὐτοὶ οἱ δημοσιογράφοι ! Τί συμμορία φιλομάχων !

Ὁ κ. Πολλὲ εἰσῆλθε μετὰ θάρρους εἰς τὸ ὑποδειχθὲν, μέρος ἀλλὰ δὲν εὗρεν ὃν ἐζήτει. Μόνον, ἐπειδὴ ἐπλησίασε λίαν περιέργως ὅμιλον τεσσάρων ἀνθρώπων, συνηθροισμένων ἔν τινι γωνίᾳ, οἵτινες συνδιελέγοντο, κεκλιμένοι ὁ εἷς πρὸς τὸν ἄλλον μυστηριωδῶς, εἷς ἐξ αὐτῶν, φαλακρός, μὲ μακρὸν μύστακα, τῷ εἶπε ξηρότατα :

— Τί ἐπιθυμεῖτε, κύριε ;...

Ὑπεχώρησε δικαιολογούμενος.

Νὰ περιμείνῃ ! πρὸς τί ; Ὁ ὑπηρέτης δὲν εἶχε δηλώσει σαφέστατα ὅτι κατὰ τοιαύτην ὥραν οὐδεμία πιθανότης ὑπῆρχε νὰ συναντήσῃ τὸν Λαμπλέν.

Καὶ ἔπειτα ἡ ὥρα παρήρχετο, καὶ ἦτο καιρὸς νὰ τηρήσῃ τὸν πρὸς τὴν κυρίαν Βερνιὲ λόγον του.

Ἐκάθησεν, ἐν τούτοις, θέλων ἀκόμη νὰ ἐρωτήσῃ τὸν ὑπηρέτην.

Τοῦ ἔφεραν καφέν. Τὸν κατέπιε καιόμενος.

Δὲν ἦτο ὁ αὐτὸς ὑπηρέτης. Οὗτος ἐφαίνετο ἄγριος καὶ ὀλίγον διατεθειμένος ἵνα συνάψῃ συνδιάλεξιν.

Ὁ κ. Πολλὲ ἀνεχώρησε καὶ πάλιν ἐφ' ἁμάξης.

Καφεῖον ἅμαξα· ἅμαξα, καφεῖον !

Ὁποῖος βίος δι' ἄνθρωπον, ὅστις ἀπὸ δεκαπέντε ἐτῶν οὐδ' ἅπαξ ἐξῆλθε τὴν ἑσπέραν ! Ὦ ! αἱ προσφιλεῖς του μελέται !

Ἔφθασεν εἰς τὰ Ἠλύσια Πεδία.

Ἡ θαλαμηπόλος τὸν περιέμενεν ἐν τῷ οἰκήματι τοῦ θυρωροῦ. Προφανῶς τὰ χαρακτηριστικά του εἶχον δοθῇ, διότι, πρὶν ἡ προφέρῃ λέξιν, ἡ θαλαμηπόλος ἀνεφώνησεν :

— Ἐπὶ τέλους ! Ἄ ! ἡ κυρία σᾶς περιμένει ἀνυπομόνως ! ...

Δὲν εἶχε πλέον γνῶσιν οὔτε τοῦ τόπου οὔτε τοῦ χρόνου. Πόθεν τὸν ὡδήγουν ; Ὁποῖα πρόστοα, ὁποίους διαδρόμους, ὁποίας αἰθούσας διῆλθε ; Θὰ τῷ ἦτο ἀδύνατον νὰ εἴπῃ τοῦτο.

Ἠσθάνθη μόνον ὅτι ἐλάμβανέ τις τὰς χεῖρας αὐτοῦ μετὰ πυρετώδους ζέσεως καὶ εἶδε τὴν κυρίαν Βερνιὲ ἐν λαμπρᾷ πρωϊνῇ ἐσθῆτι ἐξ ἐρυθροῦ ἐριούχου, κραυγάζουσαν αὐτῷ :

— Ἔλθετε, σᾶς ἱκετεύω... Τὸ δυστυχὲς παιδίον μᾶς καταστρέφει !...

Καὶ τὸν παρέσυρε διὰ μέσου ἄλλων δωματίων, μέχρι ἰαπωνικοῦ τινος, οὕτως εἰπεῖν, καπνιστηρίου.

Ἐκεῖ, ἐπὶ ἀνακλίντρου, ἦτο ἐξηπλωμένος ἄνθρωπός τις, ἐρυθρὸς τὴν ὄψιν, ὑπάδων σκοπόν τινα, ὃν διέκοπτον λυγμοί.

— Ἰδοὺ ἐκεῖνος, χάριν τοῦ ὁποίου θυσιάζεται... παρατηρήσατέ τον ! Εἶνε μεθυσμένος !...

Μεθυσμένος ! ἦτο ἀληθές ! Εἶχεν ἐπιστρέψει πρὸ μιᾶς μόλις ὥρας, κλονούμενος, ἀνίκανος νὰ ὁμιλήσῃ. Μάτην ἡ μήτηρ του προέτρεπεν αὐτὸν νὰ συνέλθῃ, νὰ τὴν ἀκούσῃ. Ἐξερράγη εἰς γέλωτα, ἐκστομίζων λέξεις ἀπαισίας. Νὰ τὸν ἀφήσουν ἥσυχον ! Ἐπὶ τέλους, ἀφοῦ τὸν ἀπεστρέφοντο, μετ' ὀλίγον θ' ἀπηλλάσσοντο αὐτοῦ...

Καὶ κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἀκόμη, ἐνῷ ὁ Πολλὲ ἔκλινε πρὸς αὐτόν, ἀνέῳξεν ἀποτόμως τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἐφώνησε :

— Νὰ μέ... ἀφήσετε ἥσυχον !

Ὁ Πολλὲ παρετήρησε τὴν κυρίαν Βερνιέ. Ἔκλαιε τώρα χύνουσα ἄφθονα καὶ θερμὰ δάκρυα, καὶ ἔπεσε γονυκλινής, κρύπτουσα τοὺς συνεσταλμένους δακτύλους αὐτῆς ἐντὸς τῶν τριχῶν της.

Ὁ ἄλλος ἐφαίνετο ἀποκοιμηθείς, καὶ ἀνέπνεε θορυβωδῶς.

Ὁ ἀρχαῖος συμβολαιογράφος ἔμενεν ὄρθιος, μανιώδης διὰ τὴν ἀδυναμίαν του. Οὕτως ὁ μόνος του φίλος ἦτο εἰς τὴν φυλακήν, ἡ γυνὴ αὕτη ἐξήγνιζε, διὰ τῶν φρικωδῶν πόνων, τὰς ὑπερηφάνους μανίας της... καὶ τὸ κτῆνος ἐκεῖνο ἦτο ὁ δήμιος τῶν δύο ἐκείνων ὄντων!...

Ἔκλινε πρὸς τὴν κυρίαν Βερνιέ, λαμβάνων τὸν βραχίονα αὐτῆς, ἵνα τὴν ἀνεγείρῃ.

— Πόθεν ἔρχεται; ἠρώτησε· τί συνέβη;

— Ἔ! τί δύναται νὰ συμβῇ, ὠλόλυξεν ἡ κυρία Βερνιέ, ἂν μὴ ὄργιόν τι ἀγροῖκον, ὅπου ὁ ἄθλιος αὐτὸς ἔρριψε πᾶν ὅ,τι ἀξιοπρεπὲς τῷ ὑπελείπετο ἀκόμη!... καὶ νὰ λέγῃ κάνεις ὅτι εἶνε υἱὸς τιμίου ἀνθρώπου!

— Ἐπιμένετε ἀκόμη εἰς τὴν ἀπόφασιν νὰ τὸν ἀναγκάσητε ν' ἀναχωρήσῃ αὔριον τὸ πρωΐ;

— Παρά ποτε... Πρέπει ν' ἀφήσῃ τοὺς Παρισίους... τίς οἶδεν ἂν εἰς τὸ πρῶτόν του ἔγκλημα — εἶνε ἄρα τὸ πρῶτον, Θεέ μου; — δὲν θὰ προσθέσῃ ἄλλα ἐγκλήματα...

— Κατὰ ποίαν ὥραν ἀναχωρεῖ τὸ τραῖνον;

— Εἰς τὰς ἕνδεκα καὶ τέταρτον πρὸ μεσημβρίας.

— Ἰδοὺ τί σᾶς προτείνω. Θὰ τοποθετηθῶ ἐδῶ πλησίον τοῦ υἱοῦ σας. Θὰ διέλθω τὴν νύκτα ἐν τῇ καθέδρᾳ ταύτῃ. Βεβαίως ἡ μέθη θὰ διασκεδασθῇ περὶ τὰς τέσσαρας ἢ τὰς πέντε. Τότε θὰ τοῦ ὁμιλήσω, θὰ τὸν σωφρονήσω... Μοὶ ἐπιτρέπετε νὰ μεταχειρισθῶ τὸ ὄνομά σας;...

— Βεβαίως!... Πῶς θὰ πληρώσω τοσαύτην ἀγαθότητα;...

— Ὁμιλοῦσά μοι... περὶ τοῦ ἄλλου... Διότι περὶ αὐτοῦ σκέπτομαι...

Ἔκαμεν ἀπότομον κίνημα, καὶ παρατηροῦσα τὸν κ. Πολλὲ ἀτενῶς εἰς τοὺς ὀφθαλμούς:

— Δὲν ἐννοεῖτε ὅτι... τὸν ἄλλον ἀγαπῶ, διότι..

— Ἄ! ἂν τὸν εἴχετε λάβῃ σύζυγον! εἶπεν ἀφελῶς ὁ ἀγαθὸς ἄνθρωπος, ὅστις διενοεῖτο τί ἠδύνατο νὰ παραγάγῃ ἡ ἕνωσις τῶν δύο τούτων ἰσχυρῶν ὄντων.

Ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν ψιθυρίζουσα:

— Εἴκοσιν ἑκατομμύρια! καὶ δὲν ἔχω εἴκοσι λουδοβίκια ἐν τῷ δωματίῳ μου!

— Τέλος δέχεσθε;

— Σᾶς εὐχαριστῶ...

— Ὅσον δ' ἀφορᾷ σέ, κοῦφος κεφαλή, εἶπεν ὁ Πολλὲ πειρώμενος μετὰ κόπου νὰ μειδιάσῃ, θὰ ἴδῃς τί 'μπορεῖ νὰ κάμῃ ἕνας ἀρχαῖος παλῃοσυμβολαιογράφος.

— Ἂν τυχὸν λάβετε τὴν ἀνάγκην μου κατὰ τὴν νύκτα, εἶπεν ἡ κυρία Βερνιέ, ἰδού· διὰ τῆς θύρας ταύτης εἰσέρχεσθε εἰς τρεῖς συνεχεῖς αἰθούσας. Ἐκεῖθεν, κατ' εὐθεῖαν, εἶνε τὰ δωμάτιά μου. Ἡ θαλαμηπόλος μου θὰ περάσῃ τὴν νύκτα ἐν τῷ πρώτῳ δωματίῳ. Θὰ μὲ καλέσῃ ἀμέσως ἐν ἀνάγκῃ

Μετὰ μικρὸν ὁ κ. Πολλὲ ἔμεινε μόνος. Παρετήρησε τὸν μέθυσον. Εἶχε καθησυχάσει τώρα, ἡ ἀναπνοὴ ἀνελάμβανε τὴν ὁμαλὴν αὐτῆς πορείαν. Ἔψαυσε τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ ἐλαφρῶς.

Ἦτο θερμή· ἀλλ' οὐχὶ καὶ εἰς μέγιστον βαθμόν.

— Αὐτὸ τὸ παιδὶ θὰ ἐπλάσθη δι' αὐτὰ τὰ πράγματα μόνον, εἶπεν. Αὔριον δὲν θὰ φανῇ πλέον. Πρέπει ν' ἀναχωρήσῃ. Θ' ἀναχωρήσῃ. Ἂς λάβωμεν θέσιν διὰ τὴν ἀϋπνίαν μας.

Συνεσπειρώθη ὅσον ἠδύνατο κάλλιστα ἔν τινι καθέδρᾳ, μὲ τὴν ἀπόφασιν νὰ μὴ κοιμηθῇ· ἄλλως τε μήπως θὰ ἠδύνατο; Τὰ δύο κύπελλα καφέ — ποτὲ τὴν ἑσπέραν δὲν ἔπινεν αὐτὸς — εἶχον παραγάγει εἰς τὸ δέρμα του, εἰς τὸ κρανίον του ἀνυπόφορον κνισμόν.

Ἐνόμιζέ τις ὅτι εἶχε πυρετόν. Ἐν τῇ κεφαλῇ τοῦ ἀγαθοῦ ἀνθρώπου αἱ ἰδέαι συνεχέοντο· πλῆθος ὀπτασιῶν διεδέχοντο ἀλλήλας μετὰ σπασμωδικῆς ταχύτητος, ἡ ἐκτύλιξις πανοράματος πάντοτε μεταβαλλομένου, μὲ ἀσυναρτήτους σκηνάς, πράγματα παραδόξου χαρακτῆρος· ὁτὲ μὲν τὸ μέλαν βάθος φυλακῆς, καὶ ἐν τῇ ὑγρᾷ γωνίᾳ ἄνθρωπος δι' ἁλύσεων δεδεμένος, ἰσχνὸς καὶ ὠχρός, ὅστις ἠπείλει αὐτὸν μεμφόμενος διὰ τὴν προδοσίαν του· ὁτὲ δὲ θόρυβος ἐσθῆτος ἐρυθρᾶς, ὑπεράνω τῆς ὁποίας ὠρθοῦτο κεφαλὴ μὲ κτηνώδη χαρακτηριστικά, φυσιογνωμίαν δημίου.

Ἐξαίφνης δ' ἡ ἐσθὴς ἐφαίνετο διαλυομένη, καταρρέουσα τρόπον τινὰ εἰς ρύακα αἵματος, καὶ γυνή τις ἐσφάδαζεν ἐν τῷ λάμποντι ἐκείνῳ κύματι, ἐνῷ ἐντὸς ὁμίχλης ἐνεφανίζετο ἡ μυκτηριστικὴ μορφὴ τοῦ Λαμπλέν.

Καὶ πάντοτε ἡ ἐπίμονος αὕτη ἰδέα: «Δὲν κοιμοῦμαι! δὲν θέλω νὰ κοιμηθῶ!»

Ἐξαίφνης τῷ ἐφάνη ὅτι ἤκουσε φωνὰς μορμυριζούσας.

Ἀκόμη μία παράκρουσις, βεβαίως. Ἐντούτοις ἔκαμεν ἀπότομον κίνησιν... καὶ αἰφνιδίως ᾐσθάνθη ὅτι ἀφυπνίζετο. Ἐνόμισεν ὅτι ἠγρύπνει, ἀλλὰ δὲν ἦτο ἀληθές! εἶχε κοιμηθεῖ, καὶ εἶχε κοιμηθῇ ἐπὶ πολλὰς μάλιστα ὥρας.

Διότι ὠχρά τις λάμψις εἰσέδυε μεταξὺ τῶν παραπετασμάτων. Καὶ δὲν κατώρθου ν' ἀποσπασθῇ τῆς νάρκης, ἥτις κατεπίεζεν αὐτόν. Ἀλλ' ὅμως ἔπρεπε! Διὰ βιαίου ἀγῶνος ἀνέῳξε τοὺς ὀφθαλμούς.

Εἶδε πρὸ αὐτοῦ τρεῖς ἄνδρας· ὁ εἷς, ὁ Ἀδριανὸς Βερνιέ, ὠχρότατος τώρα, ἐκίνει τὴν κεφαλὴν συνδιαλεγόμενος χαμηλῇ τῇ φωνῇ μετὰ τῶν δύο ἄλλων, ὧν ἀνεγνώρισε τὸν ἕνα· ἦτο ὁ ἄνθρωπος, ὁ μακρὸν ἔχων μύστακα, ὅστις εἶχεν ἀφυπνίσει αὐτὸν ἀποτόμως ἐν τῷ καφείῳ ὁ «Πλούσιος,» καθ' ἣν στιγμὴν ἀνεζήτει τὸν Λαμπλέν.

Ὁ Ἀδριανὸς ἔλεγεν:

— Εἶμαι εἰς τὰς διαταγάς σας· ἂς ἀναχωρήσωμεν, κύριοι.

Μονομαχία! ἡ λέξις αὕτη ἐξέλαμψεν ὡς φλὸξ εἰς τὰ ὄμματα τοῦ κ. Πολλέ. Ἐπήδησε πρὸς τὸν νεανίαν.

— Ποῦ ὑπάγετε; Τί κάμνετε; Δὲν θέλω...

Καὶ ἔδραξε τὸν νέον ἐκ τοῦ βραχίονος. Οὗτος δὲ διὰ βιαίας χειρονομίας ἀπεσπάσθη.

— Ποῖος εἶνε αὐτὸς ὁ ἠλίθιος; ἀνεφώνησεν ὁ Βερνιέ, καὶ πόθεν ἐξέρχεται;... Ἐμπρός, κύριοι...

— Ἀλλὰ δὲν θέλω! ἡ μήτηρ σας... κύριοι, ἔχω τὸ δικαίωμα...

Οἱ δύο ἄλλοι εἶχον ἀποχωρήσει αὐτὸν ἀπὸ τοῦ νεανίου, ὅστις ἐμπήξας τὸν πῖλον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του ἐξήρχετο· τὸν ἠκολούθησαν ταχέως. Ὁ κ. Πολλὲ ἔτρεχε κατόπιν αὐτῶν ἐπαναλαμβάνων:

— Ὄχι, ὄχι... εἶνε ἀδύνατον... σᾶς λέγω ὅτι...

— Θὰ μᾶς ἀφήσετε ἡσύχους; εἶπεν εἷς τῶν μαρτύρων δι' ἀπειλητικοῦ ὕφους, καὶ ἀπώθησε τὸν δυστυχῆ ἄνθρωπον προσκόψαντα.

Θύρα τις ἐπανεκλείσθη κατόπιν τῶν τριῶν ἀνδρῶν, ἤκουσε τὸν θόρυβον τοῦ κλείθρου. Τὸν ἐνέκλειον. Ἠθέλησε ν' ἀποσπάσῃ τὸ κλεῖθρον, νὰ διασείσῃ τὴν θύραν. Κατέθραυσε τοὺς ὄνυχάς του, κατεμωλώπισε τὰς χεῖράς του. Τότε δ' ἀπηλπισμένος, ὡς παράφρων, διῆλθε τὸ δωμάτιον, ἔνθα εἶχε διαμείνει τὴν νύκτα, ἔτρεξε διὰ μέσου τῶν αἰθουσῶν κραυγάζων:

— Κυρία Βερνιέ! Κυρία Βερνιέ!

Ἡ θαλαμηπόλος εὑρίσκετο ἐνώπιόν του.

— Τί θέλετε; ἡ κυρία Βερνιὲ ἀναπαύεται...

— Γρήγορα! γρήγορα! νὰ ἔλθῃ! ὁ υἱός της... ἀνεχώρησε... νὰ μονομαχήσῃ!...

Ἡ κυρία Βερνιὲ εἶχεν ἀκούσει· ἐνεφανίσθη, καὶ ὁ κ. Πολλὲ ἐφώνησε πρὸς αὐτήν:

— Ὁ υἱός σας πηγαίνει νὰ κτυπηθῇ!...

Καὶ ἐνῷ τὸν ἠρώτα ἔκπληκτος, ἐπτοημένη, τῇ εἶπε τὰ πάντα, ἐξομολογούμενος. Εἶχε κοιμηθῇ· εἶχε κοιμηθῇ ὡς κτῆνος· καὶ κατὰ τὴν ἀφύπνισιν δὲν ἠδυνήθη ν' ἀντιστῇ εἰς τὴν ἀναχώρησιν τοῦ νεανίου.

Ὑπηρέτης, ἐρωτηθείς, ἀπήντησεν ὅτι περὶ τὴν ἑβδόμην τῆς πρωΐας εἶχον παρουσιασθῇ δύο κύριοι, οὓς εἰσήγαγε παρὰ τῷ κυρίῳ Ἀδριανῷ. Ἀνεχώρησαν δὲ ὁμοῦ παρευθὺς ἐφ' ἁμάξης. Οὐδὲν πλέον ἐγνώριζε. Ποῦ διηυθύνοντο; Οὐδὲν εἶχεν ἀκούσει.

— Καὶ ἐγώ, ἥτις εἶχον πεποίθησιν εἰς ὑμᾶς! ἐφώνησεν ἡ κυρία Βερνιὲ πρὸς τὸν Πολλέ.

Ἀλλὰ πρὸς τί αἱ ἀντεγκλήσεις! Ἔπρεπε νὰ δράμωσι, νὰ τοὺς καταδιώξωσι, νὰ τοὺς προφθάσωσιν. Εἰς ποῖον μέρος; Εἰς τὸ δάσος τῆς Βουλώνης, βεβαίως.

Ἡ ἄμαξα! Πόσον χρόνον ἀπῄτουν ταῦτα πάντα!... Ἡ δυστυχὴς γυνὴ περιέστρεφε τὰς χεῖρας αὐτῆς, ἐν ᾧ ὁ κ. Πολλέ, ἔκθαμβος, κατῃσχυμένος, δὲν εἶχε κἂν τὴν δύναμιν ν' ἀρθρώσῃ μίαν δικαιολογίαν. Ἡ κυρία Βερνιὲ ἀπηυθύνετο εἰς τοὺς ὑπηρέτας, εἰς τὸν ἁμαξηλάτην, ἱκετεύουσα. Ποῦ ἐμάχοντο ἐν συνήθει μονομαχίᾳ; Δὲν ἐγνώριζε πλέον, λησμονοῦσα καὶ τὰς συνήθεις τῶν ἐφημερίδων ἀφηγήσεις Εἷς αὐτῶν εἶπεν: «Ἐγὼ θὰ ὑπάγω

εἰς τὸ Λονσάν, ὄπισθεν τῶν δικαστηρίων». Ἕτερος δ' ἐγνωμάτευσεν ὑπὲρ τοῦ περιβόλου τῶν Ἡγεμόνων ἢ τῆς Βωβῆς.

— Ἂς ἀναχωρήσωμεν! ἂς ἀναχωρήσωμεν! ἐπανελάμβανεν ἡ δυστυχὴς μήτηρ.

Οἱ ἵπποι εἶχον ἤδη ζευχθῆ. Ὁ θαλαμηπόλος τοῦ κ. Βερνιὲ ἦλθε, τῇ διαταγῇ τοῦ κυρίου του, ἀνθισταμένου εἰς τὸ νὰ ξέλθωσιν οἱ ἵπποι τοιαύτην ὥραν.

Ἡ κ. Βερνιὲ ὕψωσε τοὺς ὤμους, καὶ ἐκφέρουσα αὕτη, χωρὶς νὰ τὸ σκεφθῇ, τὴν ἀποστροφὴν τοῦ Μιραβώ,

—Πήγαινε νὰ εἴπῃς εἰς τὸν κύριόν σου, ἀνεφώνησε, νὰ μεταχειρισθῇ τὴν δύναμιν ἐὰν τολμᾷ.

Ἡ θύρα εἶχεν εὐρέως ἀνοιχθῇ. Ἡ ἅμαξα ἀνεχώρησεν. Ἐξ ἅπαντος θὰ ἐκτυπῶντο εἰς Λονσάν.

Ἡ κυρία Βερνιέ, συνεσταλμένη ἐν τῇ γωνίᾳ τῆς ἁμάξης, δὲν ὡμίλει· ὡσεὶ ὑπόκωφος μυκηθμὸς ἐξήρχετο τοῦ στήθους της. Ὁ κ. Πολλὲ ἔκλαιε σιωπηρῶς, κλείων ἐν τῇ καρδίᾳ τὴν βαρεῖαν θλῖψιν τοῦ ἐλέγχου.

— Ἀλλ' ἐμπρὸς λοιπόν, Ἰωάννη! ἐμπρός!

Οἱ ἵπποι μαστιγούμενοι ἐκάλπαζον. Ἡ ἡμέρα εἶχεν ἀνατείλῃ, σκιερά, συννεφώδης, πλήρης ψυχρᾶς ὑγρασίας ἐν ψεκάδι καταπιπτούσης.

Οὐδεὶς εὑρίσκετο ἐν ταῖς δενδροστοιχίαις. Ἀδύνατον νὰ λάβωσι τεκμήριόν τι. Εἷς ἵππος κατέπεσεν. Ἡ κυρία Βερνιὲ ὥρμησεν ἐκτὸς τῆς ἁμάξης, ὑβρίζουσα τὸν ἁμαξηλάτην ἐν μανιώδει παροξυσμῷ, ἴσως ἔφερεν εἰς τὰ χείλη της λέξεις χυδαίας, ἃς ποτὲ δὲν εἶχε προφέρῃ. Ὁ Πολλὲ ἠγωνίζετο πειρώμενος νὰ βοηθήσῃ τὸν ἁμαξηλάτην, ὅστις ἀπώθει αὐτόν, φωνάζων ὅτι δὲν ἦτο ἱκανὸς διὰ τίποτε!

Τέλος ὁ ἵππος ἀνηγέρθη. Ἀνεχώρησαν πάλιν. Ἀλλ' ἐδέησε νὰ μετριάσωσι τὸ βάδισμα, διότι τὸ ζῷον προσέκοπτε κατὰ πᾶν βῆμα.

Ὁ κ. Πολλὲ ἐξῆγε τῆς ἁμάξης τὸ ἥμισυ τοῦ σώματος παρατηρῶν. Ἐξαίφνης δ' ἔβαλε κραυγὴν ἀναφωνήσεως.

Εἶχεν ἀναγνωρίσῃ ἐπί τινος κλίσεως τῆς ὁδοῦ τὸν Λαμπλέν, ὅστις θεωρῶν τὴν ἅμαξαν ἔφθανε τρέχων, χειρονομῶν, ὡς ἵνα τὴν σταματήσῃ.

Μὲ κίνδυνον νὰ θραύσῃ τὸν τράχηλόν του ἐπήδησεν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ, ἔπεσεν, ἀνωρθώθη, ἀνεπήδησεν.

Ὁ Λαμπλὲν ἐπανέφερεν αὐτὸν εἰς ἰσορροπίαν καὶ τῷ εἶπεν:

— Εἶνε ἡ κυρία Βερνιέ!... ἂς μὴ πλησιάσῃ!...

— Ἀλλ' ὁ υἱός της... ὁ Ἀδριανός!

Ἡ κυρία Βερνιὲ εὑρίσκετο πλησίον αὐτῶν, ἀσθμαίνουσα, πελιδνή. Ὁ Λαμπλὲν τὴν ἐχαιρέτισε...

Τότε δ' εἰς τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ εἶδον ὅμιλον βραδέως προχωροῦντα! Ἐκόμιζον σῶμά τι.

Ἡ κυρία Βερνιὲ ἔδραμε μὲ κραυγὴν φρικώδη καὶ ἐξαίφνης ἀναγνωρίζουσα τὸν υἱόν της ἐρρίφθη ἐπ' αὐτοῦ, προστρίβουσα τὸ πρόσωπόν της ἐν τῷ αἵματι τῷ καλύπτοντι τὸ στῆθός του.

— Εἶνε νεκρός! εἶπεν ὁ Λαμπλὲν εἰς τὸ οὖς τοῦ κ. Πολλέ. Ἰδού. Ἀπό τινων ἡμερῶν εὑρίσκετο ἐν καταστάσει μανιώδους ἐξάψεως... Πρὸ τῆς χθὲς ἑσπέρας, ἐν τῷ καφείῳ ὁ «Πλούσιος», ὕβρισε βαναύσως, ἄνευ ἀποχρῶντος λόγου, τὸν κόμητα Μ... καὶ ἐρράπισεν αὐτὸν εἰς τὸ πρόσωπον. Ν' ἀποφύγῃ τὴν μονομαχίαν, ἀδύνατον. Ὁ κόμης εἶνε εἷς τῶν καλλιτέρων ξιφομάχων τῶν Παρισίων, ἀλλ' ὁ Βερνιὲ εἶνε τακτικὸς φοιτητὴς τοῦ διαξιφιστηρίου. Ἡ σύγκρουσις δὲν ἐφαίνετο ἀρκετὰ ἄνισος, ὅπως ὑπὸ τοὺς ὅρους τούτους ἐναντιωθῶσιν οἱ μάρτυρες εἰς τὴν μονομαχίαν, τοσούτῳ μᾶλλον, ὅσῳ ὁ κόμης εἶνε σχεδὸν γέρων, τοῦθ' ὅπερ ἀποκαθίστα μέχρι σημείου τινὸς τὴν ἰσότητα τῆς ἐπιτυχίας... Ἡ μονομαχία ἐγένετο κανονικῶς. Ὁ Βερνιὲ ἐπλήγη εἰς τὴν καρδίαν. Δὲν ὑπέφερε καθόλου.

— Καὶ ἐγνωρίζατε πάντα ταῦτα! καὶ δὲν μὲ εἰδοποιήσατε!...

— Μοὶ εἴπατε ὅτι αἱ ὑποθέσεις τοῦ κ. Ἀδριανοῦ Βερνιὲ δύνανται νὰ σᾶς ἐνδιαφέρωσιν;...

— Ἀλλὰ τὸ ἐμαντεύσατε!

— Ὦ! ὅ,τι δύναμαι νὰ μαντεύσω ἀνήκει εἰς ἐμὲ μόνον... καί, ἄφετέ με νὰ σᾶς τὸ εἴπω, προσέθηκεν ὁ δημοσιογράφος δεικνύων διὰ τῆς χειρὸς τὴν ἅμαξαν, ἥτις βάδην ἐπέστρεφε, καλὸν ἦτο οὕτω νὰ γείνῃ.

— Τώρα τί πρέπει νὰ κάμωμεν; Σᾶς παρακαλῶ, χάνω τὸν νοῦν μου! Συμβουλεύσατέ με!...

Ὁ Λαμπλὲν ἐπέρασε τὸν βραχίονά του ὑπὸ τὸν τοῦ δυστυχοῦς ἀνθρώπου, ὅστις ἐφαίνετο μὴ ἔχων πλέον τὴν δύναμιν νὰ βαδίσῃ.

— Μὴ τρέμετε οὕτω, τῷ εἶπεν ὁ ἐφημεριδογράφος. Εἰς πάντα ταῦτα δὲν ἔχετε τίποτε, ἀκούετε, δὲν ἔχετε τίποτε διὰ νὰ μεμφθῆτε τὸν ἑαυτόν σας. Ὁ Βαροδᾶς εἶνε ἀθῷος. Τὸ γνωρίζω, ἔχω τὴν πεποίθησιν ὅτι καὶ ὁ ἀνακριτὴς ἐπίσης τὸ γνωρίζει. Πιστεύσατέ με, ἔνοχος ὑπερασπίζων ἑαυτὸν ψεύδεται κάλλιον τοῦ ἀθῴου τοῦ κατηγοροῦντος ἑαυτόν. Βεβαίως ὁ φίλος σας εἶνε εὐφυής, καὶ εἶχε τείνει πάντα τὰ ἐλατήρια τῆς εὐφυΐας αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ μονοδικοῦ τούτου ζητήματος: ν' ἀποδείξῃ ἑαυτὸν ἔνοχον. Λοιπόν, γνωρίζω δι' ἰδικῶν μου μέσων, διὰ μέσων ἁπλοῦ ρέπορτερ, ὅτι ὁ δικαστής, κατὰ τὴν δευτέραν ἀνάκρισιν, εἶχεν ἐντελῶς προσηλωθῆ ἐπὶ τοῦ σκοποῦ τοῦ Βαροδᾶ. Ἡ ἀρχὴ ἐνήργησεν αὖθις τὴν ἔρευναν, ἣν προεσχεδιάσατε ὑμεῖς· Ὁ Βαροδᾶς παρέμεινεν ἐν τῇ οἰκίᾳ σας, κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ ἐγκλήματος, ἀπὸ τῆς ἕκτης μέχρι τῆς δεκάτης καὶ ἡμισείας. Ὑπελείπετο νὰ μάθωσι πῶς εἶχεν εἰς τὴν κατοχήν του τὴν θήκην τοῦ ἐγχειριδίου Α. Β. Ἕτερον ἐπιχείρημα κατὰ τῶν ὁμολογιῶν του. Εἶχεν εἰσπράξει αὐτὸς μόνος του, κατὰ τὴν τελευταίαν τριμηνίαν, τὰ τοκομερίδια τῶν δημοσίων προσόδων· τὰ βιβλία τοῦ ταμείου μαρτυροῦσι τοῦτο. Ἄρα, δὲν ἦτο κατεστραμμένος. Προσέτι, γνωρίζετε τί ἀνεκαλύφθη χθὲς τὴν ἑσπέραν... Ἂς ἀναφέρω αὐτὸ μεταξὺ ἄλλων μυρίων... Ἵνα κάμῃ τὸν κόσμον νὰ πιστεύσῃ ὅτι σχέσεις ἐμπορικαὶ ὑπῆρχον μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ Καρυβὲρ ἐκείνου, ὑπέγραψε γραμμάτια, λήγοντα μετὰ ἓν ἔτος, χρονολογούμενα δ' ἀπὸ τοῦ 1886... ἐπὶ τίνος; ἐπὶ χαρτοσήμου φέροντος τὸ διαφανὲς τύπωμα τοῦ 1887, δηλαδὴ πολλοὺς μῆνας πρὶν ἐκδοθῇ... Ἀνεῦρον τὸν κουρέα, ὅστις ἔκειρε τὴν γενειάδα του... Πολλαὶ λεπτομέρειαι τέλος ἀποδεικνύουσαι τὸ ψεῦδός του. Δὲν εἶνε τόσον εὔκολον, ὅσον νομίζουσι, τὸ ν' ἀπατήσῃ τις τὴν δικαιοσύνην, ὅταν εἰς δικαστὴς ἐπιδέξιος θέλῃ νὰ ἐπιδείξῃ τὴν ἱκανότητά του, ἐκτυλίσσων τολύπην, ἀνεξέλικτον φαινομένην. Καὶ σεῖς, κύριε Πολλέ, ἔχετε ὕφος τὰ μάλιστα τιμίου ἀνθρώπου! σεῖς πταίετε! ὁ δικαστὴς οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν ἀμφέβαλε περὶ τῆς εἰλικρινείας σας. Ἰδοὺ τέλος τὰ γεγονότα· μαντεύετε τὸ συμπέρασμα αὐτῶν;

— Ἐξακολουθήσατε!... δὲν δύναμαι πλέον νὰ συλλογισθῶ!...

— Εὐτυχῶς ἐγὼ συλλογίζομαι διὰ δύο. Κατὰ τὴν ἔναρξιν τῆς ἀνακρίσεως, ὡς γνωρίζετε, τὸ ὄνομα τοῦ Ἀδριανοῦ Βερνιέ, Α. Β., εἶχε προσελκύσει τὴν προσοχὴν τῶν ἀστυνομικῶν. Ἐπὶ στιγμὴν ἀποπλανηθέντες ἔμελλον νὰ βαδίσωσι πάλιν ἐπὶ τοῦ ἴχνους τούτου. Πιστεύετε ὅτι ὁ οἰκοφύλαξ, ὁ ἀποκαλύψας εἰς ἐμὲ τὴν ἐπίσκεψιν τῆς πτηνοκομήτου κυρίας ἀπέσχε πάντοτε τοῦ νὰ ὁμιλήσῃ. Ἐδῶ ἦτο ὁ κόμβος, καὶ δὲν ἦτο τόσον δύσκολον νὰ θέσῃ τις τὸν δάκτυλον ἐπ' αὐτοῦ. Μία ἐφημερὶς ἐδημοσίευσε τὴν ἀκριβῆ περιγραφὴν αὐτῆς τῆς τοαλέττας, ἧς ἡ ἔκτακτος πολυτέλεια ἔδει ἀναγκαίως νὰ παρατηρηθῇ. Σᾶς λέγω ὅτι ἐντὸς τεσσαράκοντα ὁκτὼ ὡρῶν ὁ Ἀδριανὸς Βερνιὲ ἤθελε συλληφθῆ. Θὰ ἠρνεῖτο τὴν πρᾶξίν του; Ὄχι. Ἦτο ἕνα κτῆνος, ἦτο εἷς ἄνανδρος. Ἐξ ἀνανδρίας ἀφῆκε νὰ τὸν φονεύσωσιν. Ἡ ματαιοφροσύνη τὸν ὡδήγησεν ἐπὶ τοῦ πεδίου· ἐκεῖ δὲν ἐγνώριζε πλέον πῶς κρατοῦσι τὸ ξίφος. Ἤθελεν ὁμολογήσει τὰ πάντα κλαίων ὡς παιδίον... καὶ τότε ὁ δικαστὴς ἤθελεν ἀναγκασθῆ νὰ ἐξετάσῃ διατί ὁ Βαροδᾶς ἐθυσιάζετο ὑπὲρ τοῦ υἱοῦ τῆς κυρίας Βερνιέ. Δὲν εἰξεύρω, οὔτε θέλω νὰ προαισθανθῶ τί ἤθελεν ὑποθέσει ἢ μαντεύσει... Ἐνεργήσατε. Ἀλλ' ἐνθυμηθῆτε ὅτι πρόκειται περὶ ἀνακρίσεως, ἐφ' ἧς ἦτο προσηλωμένη ἡ περιέργεια ὅλων τῶν Παρισίων, καὶ ἧς τὸ ἀλλόκοτον ἤθελεν ἐξερεθίσῃ ὑπερβολικὰ ὅλα τὰ περίεργα κακεντρεχῆ πνεύματα. Ἡ κυρία Βερνιὲ ἤθελε προσκληθῆ ὡς μάρτυς καὶ θὰ ἤρχετο εἰς ἀντιπαράστασιν μετὰ τοῦ Βαροδᾶ· δὲν ἐπιμένω τέλος πολὺ εἰς ταῦτα. Ὁ ἡλίθιος αὐτός, ὁ ἀληθὴς δολοφόνος τοῦ Καρυβὲρ, δὲν εἶχε τὴν δύναμιν νὰ βαστάσῃ τὸ βάρος τοῦ ἐγκλήματος. Δὲν εἶχε μὲν ἐλέγχους, ἀλλ' εἶχε τὸν πυρετόν, ὅστις εἶνε ἡ φυσικὴ μορφὴ αὐτῶν. Ὁ πυ-

ρετὸς αὐτὸς δὲ τὸν ὤθησεν ὅπου εὑρίσκεται σήμερον.

— Ἀλλ' ἐκ πάντων τούτων τί μέλλει νὰ συμβῇ ;

— Τὸ ἑξῆς. Ὁ υἱὸς Βερνιὲ θὰ ταφῇ μεθαύριον· θὰ ἐνεργηθῇ σύντομος ἀνάκρισις. Ὁ κόμης Μ... θὰ καταδιωχθῇ ἴσως διὰ τὸν τύπον. Πάντα τὰ δίκαια εἶνε ὑπὲρ αὐτοῦ. Εἶνε γέρων, ἐγένετο ἀντικείμενον βαναύσων ὕβρεων, προσηνέχθη εὐλαβῶς πρὸς τὸν ἀντίπαλόν του ὁρμήσαντα ἐπὶ τοῦ ξίφους αὐτοῦ. Ἡ ἀθώωσίς του, τέλος, εἶνε βεβαία. Συμφέρον θὰ ἦτο, ἡ κυρία Βερνιὲ νὰ δώσῃ σύντομον τέλος εἰς τὴν ἀνάκρισιν ταύτην, ἥτις ἤθελε προσηλωθῇ εἰς τὸν ἄλλον. Ἰδοὺ τί τὴν συμβουλεύω. Εἶνε μία τῶν βασιλισσῶν τῶν Παρισίων. Εἰσχωρεῖ πανταχοῦ. Ἂς ὑπάγῃ παρὰ τῷ ὑπουργῷ τῆς δικαιοσύνης... καὶ ἂς τῷ ἐμπιστευθῇ πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν. Καὶ πάλιν τὸ ἐπαναλαμβάνω, δὲν ζητῶ νὰ μάθω ποία εἶνε αὐτὴ ἡ ἀλήθεια. Ὁ Βαροδᾶς θὰ ἐλευθερωθῇ καὶ ἡ ὑπόθεσις θὰ κοινοποιηθῇ. Ἐντὸς δεκαπέντε ἡμερῶν οὔτε θὰ τὴν συλλογίζωνται κἂν πλέον. Ἄλλως τε ἡμεῖς, διὰ τοῦ τύπου, γνωρίζομεν ἐν ἀνάγκῃ νὰ κάμνωμεν ἀγαθὰς πράξεις· καὶ ἐπιφορτίζομαι ἐγὼ νὰ ἐξηγήσω τὰ πάντα εἰς τὸ κοινόν, χωρὶς νὰ διακινδυνεύσω τὴν ὑπόληψιν κανενός.

— Εἶσθε ἀγαθός ! εἶπεν ὁ κ. Πολλέ.

— Μὴ μοῦ κάμνετε πολλοὺς ἐπαίνους. Ἡ ὑπόθεσις μοῦ ἐκίνησε μεγάλως τὸ ἐνδιαφέρον, ὡς πᾶν παρισινὸν δρᾶμα. Ἄνευ ὑμῶν ἴσως ἤθελον ἀποπλανηθῇ Ἐγὼ σᾶς ὀφείλω εὐγνωμοσύνην.

. . . . . .

Μετὰ τέσσαρας ἡμέρας ἐδημοσιεύετο ἐν τῷ «Ἀγγελιαφόρῳ :

«Ἰδοὺ γεγονὸς παράδοξον καὶ σχεδὸν μοναδικὸν εἰς τὰ δικαστικὰ χρονικά. Ὁ κ. Βαροδᾶς εἶχεν, ὡς γνωστόν, κατηγορήσει ἑαυτὸν διὰ τὸν φόνον τοῦ Χρηματιστοῦ τῆς ὁδοῦ Ἁγίας Ἄννης. Λοιπόν, ἐκ τῆς λεπτομεροῦς ἐρεύνης, εἰς ἣν εἶχεν ἀφοσιωθῇ ὁ ἀνακριτής, προέκυπτεν ἡ ἀναμφισβήτητος ἀπόδειξις τῆς ἄλλοθι παρουσίας τοῦ Βαροδᾶ, κατὰ τὴν στιγμὴν τοῦ ἐγκλήματος, χωρὶς ἄλλως νὰ κάμωμεν λόγον περὶ τοῦ ἀκεραίου χαρακτῆρος τοῦ τιμίου αὐτοῦ ἐργάτου, ὅστις οὐδέποτε, εἴτε ἐκ τοῦ πλησίον, εἴτε ἐκ τοῦ μακρόθεν, ἦλθεν εἰς ἐπαφὴν μετὰ τοιούτων εἴδους ἀνθρώπων.

»Ἰατροὶ φρενολόγοι διωρίσθησαν, ἵνα ἐξετάσωσι τὴν διανοητικὴν κατάστασιν τοῦ ψευδοενόχου· καὶ παρευθὺς ἀνεγνώρισαν ὅτι ὁ κ. Βαροδᾶς, ἕνεκα ὑπερβολικῶν ἐργασιῶν, διετέλει προσβεβλημένος ὑπ' ἐγκεφαλικῆς κρίσεως, ἀπαιτούσης τὴν προσωρινὴν αὐτοῦ εἰσαγωγὴν εἴς τι φρενοκομεῖον. Εἶνε βέβαιον ἄλλως τε ὅτι ἡ ὅλως παροδικὴ αὕτη κατάστασις ταχέως θὰ βελτιωθῇ, καὶ ἐντὸς μηνὸς ὁ σοφὸς καθηγητὴς θὰ δυνηθῇ νὰ ἐπαναλάβῃ τὰς μελέτας του.

»Ἄλλως τε δ' ἔχει ἤδη συνείδησιν τῆς καταστάσεώς του καὶ ἐδήλωσε τὴν ἔκπληξιν αὐτοῦ ἐπὶ ἐγκαθείρξει, ἥτις μένει δι' αὐτὸν ἀνεξήγητος. Ὅσον δ' ἀφορᾷ τὸν αὐτουργὸν τοῦ ἐγκλήματος, ἐβεβαιώθη ὅτι ἦτο κατάδικός τις ἐπὶ ἑτέρῳ κακουργήματι, ὅστις δραστηρίως καταζητεῖται».

Τῇ δ' ἐπαύριον νέα σημείωσις διαφόρου φύσεως :

«Συνεπείᾳ τοῦ τρομεροῦ συμβάντος τοῦ προξενήσαντος τὸν θάνατον τοῦ υἱοῦ της, ἡ κυρία Βερνιὲ κατέλιπε τὸ μέγαρον, ὅπερ κατῴκει μετὰ τοῦ συζύγου της, ὅπως ἐγκλεισθῇ ἐν τῷ μοναστηρίῳ τῶν Ἀδελφῶν τοῦ Ἐλέους».

. . . . . .

Ὁ Βαροδᾶς, ὁ κατὰ δέκα ἔτη γεγηρακώς, πορεύεται κατὰ πᾶσαν πέμπτην καὶ διέρχεται τὴν ἑσπέραν παρὰ τῷ παλαιῷ φίλῳ αὐτοῦ Πολλέ. Ἀλλὰ τὸ βιβλίον τοῦ ζατρικίου ἐκλείσθη καὶ συνδιαλέγονται ἤδη περὶ τῶν νεκρῶν.

Παν. Δ. Τσιτσεκλης

ΤΕΛΟΣ

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ :

ΑΙ ΤΡΕΙΣ ΦΙΛΑΙ

Διήγημα

LÉON GOZLAN

ΠΥΡΕΤΟΣ

Διήγημα ἐκ τοῦ γαλλικοῦ κατὰ μετάφρασιν Κλεοπάτρας Νικολαΐδου.

—

Νομίζω ὅτι ὑποφέρω ἀπὸ νόσον θανάσιμον καὶ ὅτι ἡ σύζυγός μου τὸ γνωρίζει· ἂν τοῦτο εἶνε ἀληθές, πῶς κατορθοῖ νὰ κρύπτῃ τόσον καλῶς τὴν θλίψιν της ;...

Ναί, εἶμαι πολὺ ἀσθενὴς καὶ ἀπορῶ πῶς δύναται νὰ ἐξαπατᾷ ἑαυτήν. Ἐνίοτε σκέπτομαι ἂν θὰ ἐθλίβετο διὰ τὸν θάνατόν μου... δὲν εἶνε πρώτη φορά, καθ' ἣν ἀμφιβάλλω περὶ τούτου. Ἀπό τινος παρατηρῶ ὅτι ἤρχισα ἀκουσίως μου νὰ μελετῶ τὰς κινήσεις της, τοὺς λόγους της καὶ αὐτὴν ἔτι τὴν σιγήν της...

Κατόπιν, εὑρίσκω ἐμαυτὸν ἀνάξιον τοιούτων σκέψεων. Πῶς ! διότι ἡ ζωὴ μ' ἐγκαταλείπει καὶ ἐκείνη ἐξ εὐσπλαγχνίας μοι κρύπτει τὰ δάκρυά της, ἐγὼ τὴν κατηγορῶ καὶ τὴν παραγνωρίζω !... Τοῦτο εἶνε ἄνανδρον... Συγχώρησόν μοι, ἀγαπητή μου Ἐρριέττα. Ἀλλὰ ἡ μορφὴ τοῦ Γεωργίου ἐμφανίζεται πάντοτε πρὸ ἐμοῦ.

Ὁ Γεώργιος, ὁ παιδικός της φίλος, ἐν ᾧ τοιαύτην ἔχει ἐμπιστοσύνην. Σκέπτομαι ὅτι οὗτος βεβαίως θὰ τὴν ἐπαρηγόρει· τρόμος καταλαμβάνει τὴν ψυχήν μου, δὲν δύναμαι πλέον νὰ ἐξουσιάσω τὸ πνεῦμά μου.

Ἴσως θὰ ἦτο καλὸν νὰ γράφω καθ' ἑκάστην ἑσπέραν πάσας τὰς κατὰ τὴν ἡμέραν παρατηρήσεις μου· καθ' ἣν στιγμὴν χαράττω αὐτάς, τὸ πάθος τὰς καθιστᾷ ἀφυσίκους καὶ ὑπερβολικάς· ἐν ἠρεμωτέρᾳ καταστάσει εὑρισκόμενος, θὰ δύναμαι ἴσως νὰ ἐπανορθῶ αὐτὰς καὶ ν' ἀποφεύγω οὕτω τὰς μισητὰς ὑπονοίας μου.

Χθὲς ὑπέφερον πλέον ἢ ἄλλοτε· ἡ Ἐρριέττα καθημένη πλησίον μου ἐρρέμβαζε· τὸ βλέμμά της ἦτο ἀφῃρημένον καὶ ἐφαίνετο σκεπτομένη τὸ μέλλον.

Αἴφνης ἐστράφη πρὸς ἐμέ· ἐπεθύμει ἆρά γε νὰ βεβαιωθῇ ἂν ἡ πραγματοποίησις τοῦ ἀπασχολοῦντος αὐτὴν ζητήματος ἦτο πιθανή ; Συνήντησε τοὺς ὀφθαλμούς μου καὶ ἠρυθρίασε. Τί ἐζήτει νὰ μάθῃ ; ἂν ἤμην καλλίτερον ἢ χειρότερον ;

Ἐν τούτοις μὲ περιποιεῖται μετ' ἀξιολατρεύτου ἀγαθότητος· ἀλλὰ δὲν ἐβαρύνθη ἐπὶ τέλους τὸν ἄνθρωπον αὐτόν, ὃν ὁ πυρετὸς καταβάλλει ἀπὸ τοσούτων ἤδη μηνῶν ;

Ἐν τούτοις νομίζω ὅτι μὲ ἠγάπα· ἡ εἰλικρινὴς καρδία δίδει εὐκόλως πίστιν εἰς τοὺς ἄλλους ! ἰδοὺ ἀπεφάσισα, δὲν θὰ δώσω οὐδεμίαν περὶ τῶν φόβων μου ὑπόνοιαν· θὰ γράφω κρυφίως πάσας τὰς σκέψεις μου.

*
* *

16 Ἰανουαρίου.

Σήμερον τὴν πρωΐαν ἠκολούθησε τὸν ἰατρὸν μέχρι τῆς θύρας καὶ ἔμεινεν ἐπὶ μακρὸν μετ' αὐτοῦ· ὅταν ἐπέστρεψεν, ἐφαίνετο ἥσυχος ἂν καὶ ἠσθανόμην ἐμαυτὸν ὑπὲρ ποτε πάσχοντα.

Ὁ Γεώργιος εἶχεν ἔλθει τὴν προτεραίαν· ἔμεινεν ὀλίγον παρὰ τὸ παράθυρον καὶ τῇ εἶπε λέξεις τινάς, ἃς δὲν ἠδυνήθην νὰ ἀντιληφθῶ· κατόπιν ἐξῆλθεν, ἀλλὰ πρὶν ἀπομακρονθῇ τὴν εἶδον κάμνουσαν πρὸς αὐτὸν σημεῖον διὰ τῆς χειρός. Ἐν τούτοις, πάντα ὅσα γράφω δὲν δεικνύουσιν ἄλλο τι ἢ τὴν μεγάλην των οἰκειότητα.

*
* *

22 Ἰανουαρίου.

Ὑπάρχουν στιγμαί, καθ' ἃς βλέπων αὐτὴν τόσον νέαν, ὡραίαν καὶ ζωηράν, εὔχομαι ἵνα τὸ μέλλον της εἶνε μακρὸν καὶ εὐτυχές, ἔστω καὶ ἂν πρέπῃ νὰ θυσιάσω τὴν ζωήν μου δι' αὐτήν· ἀλλ' ἐνίοτε μὲ καταλαμβάνει ἡ ἐπιθυμία νὰ τὴν ἁναρπάσω μετ' ἐμοῦ· ἀδυνατῶ νὰ ὑποφέρω τὴν σκέψιν ὅτι ἄλλος θὰ σπογγίσῃ τὰ δάκρυά της καὶ θὰ ἐπαναφέρῃ τὸ μειδίαμα εἰς τὰ χείλη της.

*
* *

30 Ἰανουαρίου.

Διατί μοὶ εἶπε σήμερον ὅτι δὲν ἐπεθύμει ν' ἀποκτήσῃ τέκνα, ἐνῷ ἄλλοτε τοσοῦτον εἶχεν ἐπιθυμήσει τοιαῦτα ; Φοβεῖται ἆρά γε μήπως κληρονομήσωσι τὴν ὑγείαν τοῦ πατρός των, ἢ μήπως θέλει νὰ ἐξαλειφθῇ πᾶν ἴχνος τοῦ συζύγου, ὃν ὀφείλει νὰ λησμονήσῃ ;

*
* *

1 Φεβρουαρίου.

Μὲ εὑρίσκει ἀγαθὸν καὶ ἀξιαγάπητον. Ἤμην ἄλλοτε τοιοῦτος, ἀλλὰ δὲν εἶμαι πλέον. Μεθ' ὁποίας στοργῆς μὲ ἐβοήθησε

νὰ πλησιάσω εἰς τὸ κάθισμά μου· πόσον ἐλαφρὰ ἦτο ὅτον ἔτρεχε νὰ μοὶ φέρῃ ὑποπόδιον· μεθ' ὁποίας προσοχῆς ἐκτένισε τὴν κόμην μου· πόσον ἁβρὰ ἦτο ἡ χείρ της ὅταν ἤγγιζε τὸ μέτωπόν μου! Δεέταξε νὰ τῇ φέρωσι τὸ γεῦμά της πλησίον μου· οἱ μεγάλοι της ὀφθαλμοὶ ἔλαμπον ἐκ χαρᾶς, ἐγέλα ὡς παιδίον, ἦτο δροσερὰ ὡς ἡ νεότης. Θεέ μου, παράτεινον τὸν βίον μου, διότι θὰ ἦνε φρικῶδες νὰ τὴν ἐγκαταλίπω!

*
* *

4 Φεβρουαρίου.

Ἡ φίλη της κυρία δὲ Μοντὲ ἦλθε σήμερον. Εἶχον ἐγερθεῖ καὶ τὴν ἐδέχθη ἐν τῷ δωματίῳ μου· ἐθαύμασε πολὺ τὴν δι' ὠχρῶν ἀνθέων πεποικιλμένην πρασίνην ἐσθῆτά της. Τὴν παρεκάλεσα ν' ἀγοράσῃ ὁμοίαν.

— Ὤ, ὄχι! δὲν εἶνε τώρα καιρός, μοὶ εἶπε μετὰ ζωηρότητος

— Διατί;

— Ὅταν θὰ θεραπευθῇς, προσέθεσε διστάζουσα, θὰ ἐνασχοληθῶμεν περὶ τοῦ καλλωπισμοῦ μας.

Μήπως νομίζει ὅτι δὲν θὰ θεραπευθῶ ποτὲ καὶ ὅτι ἐντὸς ὀλίγου θὰ ἔχῃ ἀνάγκην πεθίμου ἐσθῆτος;

*
* *

6 Φεβρουαρίου.

Σήμερον τὴν πρωΐαν ἐπροδόθη. Ἡ γραῖα μαρκησία τῇ εἶπεν ἀπερισκέπτως ὅτι ὁ Γεώργιος ἔμελλε νὰ νυμφευθῇ.

— Ὄχι, ἀπήντησεν, ὡς ἂν ἦτο βεβαία περὶ τούτου.

— Λέγεται, ὅτι θὰ νυμφευθῇ τὴν δεσποινίδα δὲ Πρινζέρ.

— Μίαν φιλάρεσκον, ὑπέλαβεν, ὡραίαν καὶ φιλάρεσκον, εἶνε ἀληθές.

Κατόπιν μετὰ πλείονος σοβαρότητος παρεκάλεσε τὴν μαρκησίαν νὰ τῇ διηγηθῇ πᾶν ὅ,τι περὶ τούτου εἶχεν ἀκούσει.

— Τέλος πάντων ἡ δεσποινὶς δὲ Πρινζὲρ θὰ ἦτο εὐτυχής, προσέθεσε, νομίζω ὅτι δὲν ὑπάρχει ἄνθρωπος καλλίτερος τοῦ Γεωργίου· ἔχει τόσον πνεῦμα, τόσην εὐθύτητα, τόσον εὐγενῆ καρδίαν! Ἀλλ' ὁ γάμος οὗτος δὲν θὰ γείνῃ· θὰ τὸ ἐγνώριζον ἐγώ, ἡ παιδική του φίλη.

Ἡ ζωηρότης τῶν λόγων της κακῶς ὑπέκρυπτε τὴν θλίψιν της.

Κατὰ τὸ ἐπίλοιπον τῆς ἡμέρας ἐφαίνετο σκεπτική, ὁ ὡραῖός της γέλως δὲν ἠκούσθη πλέον. Ἂν τὸν ἀγαπᾷ πόσον θὰ νομίζῃ ὅτι βραδύνω νὰ τὴν ἀφήσω.

*
* *

8 Φεβρουαρίου.

Ἐνθυμοῦμαι τὴν πρώτην ἡμέραν, καθ' ἣν τὴν εἶδον· ἡ συνάντησις ἐγένετο ἐν τῇ οἰκίᾳ τὴν γραίας φίλης μου δὲ Πονκορέ· μ' ἐπαρουσίασαν εἰς τὴν μητέρα της, ἥτις μὲ παρεκάλεσε νὰ λαμβάνω μέρος εἰς τὰς ἑσπερίδας, ἃς κατὰ Παρασκευὴν ἔδιδεν· ἐντὸς ὀλίγου ἠράσθην τῆς Ἐρριέττης, ἀλλ' ἐδίσταζον νὰ ζητήσω τὴν χεῖρά της, διότι, ὅπως καὶ σήμερον, ἐζηλοτύπουν τὸν ἄνθρωπον τοῦτον· ἐκάλει ἑαυτὸν ἀδελφόν της καὶ τὴν ἠκολούθει πανταχοῦ.

Δὲν ἐλησμόνησα τὸ παρατεταμένον βλέμμα, ὅπερ τῇ ἔρριψεν, ὅταν τὴν εἶδεν ἐστεφανωμένην διὰ τῶν λευκῶν λεμονανθέων, οὔτε τὸν πλήρη δακρύων ἀποχαιρετισμόν του, ὅτε ἔκλεισε τὴν θυρίδα τῆς ἁμάξης, δι' ἧς ἀπερχόμεθα ἐκείνη καὶ ἐγώ.

Ἤμην πλούσιος καὶ εἶχον τίτλους, ἐκεῖνος δὲν εἶχε τίποτε. Πῶς! κατηγορῶ τὴν Ἐρριέττην ὡς δυναμένην νὰ προβῇ εἰς πράξεις τοσοῦτον ταπεινάς· βλέπω ὅτι παραγνωρίζω τὰ ὑψηλὰ αἰσθήματά της καὶ δὲν πρέπει νὰ θεραπεύσω τὸ σῶμά μου, ἀλλὰ μᾶλλον τὸ πνεῦμά μου.

*
* *

10 Φεβρουαρίου.

Ἡ μήτηρ της τὴν παρέλαβε μεθ' ἑαυτῆς εἰς τὸ θέατρον· δὲν ἤθελε νὰ μὲ ἀφήσῃ, ἐδέησε νὰ τὴν παρακαλέσω.

Διῆλθον θλιβερὰν ἑσπέραν.

Ἐν τούτοις χαίρω πολύ, ὅταν τὴν βλέπω διασκεδάζουσαν· ἐγεννήθη διὰ τὴν χαράν, ἡ διασκέδασις τὴν ἐξωραΐζει.

*
* *

11 Φεβρουαρίου.

Ὁ Γεώργιος ἦτο ἐν τῷ θεωρείῳ της, δὲν μοὶ τὸ εἶπε κατ' ἀρχάς· βραδύτερον ὅταν μοὶ τὸ εἶπεν ἐλαφρὸν ἐρύθημα διῆλθε διὰ τοῦ μετώπου της· οὕτω μοὶ ἐφάνη τοὐλάχιστον. Δὲν δύναμαι νὰ πιστεύσω εἰς τὰς ἰδίας μου αἰσθήσεις, φρικιῶ ὁλόκληρος, ὅταν προφέρῃ τὸ ὄνομά του.

*
* *

18 Φεβρουαρίου.

Φαίνεται ὅτι ὁ Γεώργιος ἐνόησε τὴν ζηλοτυπίαν μου, διότι ἔρχεται σπανιώτερον· ἐντούτοις χθὲς ἦλθε καὶ ἔμεινεν ἐπ' ὀλίγον. Ἱστάμεθα ἀμφότεροι πρὸ τοῦ κατόπτρου, παρὰ τὴν ἠλλοιωμένην μορφήν μου ἔλαμπεν ἡ ἰδική του, κοσμουμένη ὑπὸ μακρᾶς ξανθῆς γενειάδος· ἦτο πλήρης ρώμης καὶ ὑγείας. Τί ἆρά γε νὰ ἐσκέφθη ἡ Ἐρριέττα παραβάλλουσα ἡμᾶς πρὸς ἀλλήλους; Πόσον ἐπεθύμουν νὰ ἦμην ὡραῖος! Παρετήρησα πρὸς τούτοις, ὅτι ὅταν ὁ Γεώργιος εἶνε ἐδῶ, ἡ σύζυγός μου φαίνεται ζωηρὰ καὶ ἧττον φυσική, μὲ παρατηρεῖ ἀνησύχως. Γίνομαι ἐνοχλητικὸς εἰς αὐτούς· ἐν τούτοις νομίζω ὅτι κατορθῶ νὰ κρύπτω καλῶς τὴν στενοχωρίαν μου.

*
* *

19 Φεβρουαρίου.

Ἰδοὺ οἱ ἴδιοι αὐτῆς λόγοι:

— Περιφρονῶ τοὺς λησμονοῦντας. Ἡ καρδία, ἥτις δύναται νὰ μεταβληθῇ εἶνε ἀναξία τῆς εὐτυχίας τοῦ ἀγαπᾶν.

Τίνα ἆρά γε ἐσκέπτετο;

*
* *

20 Φεβρουαρίου.

Σήμερον ἔφερε μελανὴν ἐσθῆτα βελουδίνην, ἥτις τὴν καθίστα ὁμοίαν πρὸς νέαν χήραν, ἧς τὰ δάκρυα ἀρχίζουσι νὰ ξηραίνωνται καὶ ἡ καρδία νὰ ἐγκαταλείπεται εἰς νέας ἐλπίδας. Ἐκάθησε πρὸ τοῦ κλειδοκυμβάλου, πρώτην φορὰν ἀπὸ τῆς ἀσθενείας μου. Κατὰ πρῶτον ἔψαλεν ἓν ᾆσμα θριαμβευτικόν, κατόπιν τὴν Stradella καὶ τέλος ἔψαλε τρίτον τι ᾆσμα μετὰ τοσαύτης θλίψεως καὶ περιπαθείας, ὥστε ἠνόουν καλῶς ὅτι ἔπασχεν, ὡς ἂν μοὶ τὸ εἶχεν ἐμπιστευθῇ ἡ ἰδία. Ὀλίγον ἔλειψε νὰ κραυγάσω:

— Σιώπα, παρηγορήθητι, ἐντὸς ὀλίγου θ' ἀποθάνω καὶ θὰ μείνῃς ἐλευθέρα.

Φαίνεται ὅτι ὁ Γεώργιος ἀγαπᾷ τὸ ἁρμονικὸν τοῦτο παράπονον, διότι, ἀφοῦ ἐτελείωσεν ἐστράφη πρὸς ἐμὲ καὶ μοὶ εἶπε:

— Συνείθιζα ἄλλοτε συχνὰ νὰ ψάλλω τὸ παλαιὸν αὐτὸ ᾆσμάτιον· εἶνε πολὺ ὡραῖον.

Κατόπιν ἐγερθεῖσα ἔκλεισε τὸ κλειδοκύμβαλον.

*
* *

22 Φεβρουαρίου.

Ἡ Ἐρριέττα εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν, ἀφεῖσα τὴν θύραν τοῦ δωματίου μου ἀνοικτήν· μοὶ ἐφάνη ὅτι ἤκουσα τὸν θόρυβον βιαίως ἀνοιγομένης ἐπιστολῆς, ὑπ' ἀνυπομόνου χειρός. Μὴ δυνάμενος νὰ τὴν βλέπῃ συχνάκις τῇ γράφει ἐπιστολάς, ἐσκέφθην. Θὰ ἔδιδον τὸ πᾶν ὅπως δυνηθῶ νὰ τὴν συλλάβω· ἀλλὰ δὲν δύναμαι νὰ συγκρατηθῶ. Οὐδὲν ἐξευτελιστικώτερον τῆς δυσπιστίας· ἠρώτησα τὸν Ἰωάννην.... Μάλιστα, κατῆλθον μέχρι τῆς ταπεινῆς πράξεως τοῦ ν' ἀποταθῶ πρὸς ἕνα ὑπηρέτην, ὅπως μάθω τίς εἶχε δώσει τὴν ἐπιστολήν, τί ἡ ἐπιστολὴ αὕτη περιελάμβανε.

*
* *

28 Φεβρουαρίου.

Τῇ εἶχε δώσει ἓν κυνάριον, ὅπερ τὴν ἠκολούθει πανταχοῦ. Συχνάκις, ὅταν τὴν ἔβλεπον θωπεύουσαν αὐτό, ἠσθανόμην λύσσαν ὑπόκωφον καὶ τὸ ἀπώθουν ὅταν μ' ἐπλησίαζε· τότε τὸ ἐλάμβανεν ἐν τῇ ἀγκάλῃ της, ἄνευ τῆς ἐλαχίστης ἐνδείξεως ὀργῆς· ἡ γλυκύτης αὐτῆς εἶνε ἀναλλοίωτος. Τὴν πρωΐαν ταύτην ὁ κύων ἐξεμέτρησε τὸ ζῆν, ἔκρυψα τὴν χαράν μου πρὸ τῶν δύο δακρύων, ἅτινα ἐκείνη ἐν βίᾳ ἐσπόγγισε.

— Θὰ σοὶ δώσω ἕν, ἀκόμη μικρότερον.

— Δὲν θέλω πλέον σκύλους, μοὶ ἀπεκρίθη.

[Ἕπεται συνέχεια].

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ ΝΙΚΟΛΑΪΔΟΥ

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὰ «Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα» κατὰ πᾶσαν ἐποχήν. Φύλλα προηγούμενα εὑρίσκονται ἐν τῷ Βιβλιοπωλείῳ ἡμῶν, εἰς πάντα τὰ Ὑποπρακτορεῖα τῶν Ἐφημερίδων, καὶ τοῖς κ.κ. Ἀνταποκριταῖς ἡμῶν.

Τυπογραφεῖον Κορίννης, ὁδὸς Προαστείου, ἀριθ. 10.